

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

49
42

Η Γροθιά
του Έλληνα

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Έλληνας
υπεράνθρωπος

Τό... Μγκικό Χέρι!

ΜΕΣΑ στον κήπο του σπιτιού των Ύπερανθρώπων και του Έλ Γκρέκο, ένας κωμικός νάνος, ο ξακουστός... ήρωας Κοντοστούπης, πηγαиноέρχεται με γοργό στρατιωτικό βήμα, λέγοντας:

— "Ένα - δύο, ένα - δύο, έν - δυό, έν!

Προχωρεί έτσι ως την άκρη του κήπου κι' εκεί φωνάζει:

— Λόχος, άλτ!

Και στέκεται άράλευτος, τεντωμένος σαν... κλαρίνο, με τη μεγάλη, γαμπή και γελοία μύτη του σηκωμένη ψηλά.

"Ένα θραχνό, στργγό γέλιο άντηχεί:

— Χά, χά, χά! Τι άστείος πού είσαι, Κοντοστούπη!

Ντέν μπορείς νά φανταστής πόσο άστείος είσαι!

Είναι ό Τσιπιτσιπί, τό μικροσκοπικό τερατάκι με τό μεγάλο ράμφος πουλιού. Είναι καθισμένος σ' ένα μπάγκο και ξεκαρδίζεται στά γέλια με τά καμώματα του Κοντοστούπη.

— "Άστείος είσαι έσύ κι' όλο σου τό σόι, παλιοτερατάκι!, φωνάζει ό νάνος κατακόκκινος άπό θυμό. Άφού δέν μπορείς νά καταλάβης τί κάνω, γιατί άνοίγεις τό θρωμοράμφος σου και μιλάς; Θέλεις νά ξεχάσω πώς έγώ είμαι ό... άδάμαστος και τρομερός Κοντοστούπης και πώς έσύ είσαι ένα... μικρόβιο; Θέλεις νά σου σβουρήξω καμιά και νά σε κάνω νά... έξαφανιστής άπό τό πρόσωπο της γής; "Ε; Δέν καταλαβαί

τὸν "Ε λ λ η ν α; Τὶ ἀνάγκη τὸν ἔχω; Ἰλῆγα καὶ τὶς ἀγοράσα ἀπὸ τὸ περίπτερο ποῦ εἶναι στὴ γωνία!

Ὁ Τσιπιτοῖπ θάζει πάλι τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, λέει. Οἱ γκαζές αὐτες ντὲν ἔχουν καμμιὰ ντύναμι, Κοντοστούπη! Μόνο οἱ γκαζές τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καταστρέφουν!

Ὁ Κοντοστούπης ἀγρ.εὐει.

— Καὶ ποῖος σου εἶπε πῶς οἱ γκαζές ἔχουν καταστρεπτική δύναμι, παλιοτέρας; γρυλλίζει. Τὸ χέρι μου εἶναι ἐκεῖνο ποῦ τοὺς δίνει τὴ δύναμι! Ναι! Τὸ χέρι μου ἔχει... μαγικὲς ιδιότητες! Ἰάθε φορὰ ποῦ τὸ σηκῶνω γιὰ νὰ χτυπήσω, γίνονται καταστροφές!

— Κουραφέξαλα καὶ πρᾶσιν' ἄλογα!, λέει ὁ Τσιπιτοῖπ.

— Τσιπιτοῖπ!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Θὰ μὲ κάνης νὰ παραφερθῶ, νὰ σηκῶσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ γίνῃ καμμιὰ... καταστροφή!

— Τὸ ἴντιο μου κάνει κι' ἄν τὸ σηκώσης κι' ἄν ντὲν τὸ σηκώσης!, λέει ὁ Τσιπιτοῖπ ἀδιὰφορα.

Ἀφρίζοντας σχεδὸν ἀπὸ λύσσα, ὁ Κοντοστούπης σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ τερατάκι.

Τὴν ἴδια στιγμή, συμβαίνει κάτι ἀφάνταστο.

Ὁ οὐρανός, ποῦ ἦταν πεντακάθαρος, συνεφιάζει ἀπότομα! Ὁ ἥλιος, ἕνας καφετὸς καλοκαιρινός ἥλιος, χάνεται μέσα σὲ πυκνὰ μαύρα σύννεφα!

Μολονότι εἶναι καλοκαῖρι, τεράστιες, παχειές χιονονιφάδες ἀρχίζουν νὰ πεφτοῦν μὲ τόση ὁρμὴ ὥστε μέσα σὲ λίγες στιγμές, σκεπάζουν τὸν κῆπο μ' ἓνα χοντρὸ στρώμα χιονιοῦ!

— Παναγίτσα μου!, οὐρλιάζει ὁ νάνος τρομοκρατημένος τινάζοντας ἀπὸ πάνω του τὸ χιόνι. Καλοκαῖρι καὶ χιονίζει! Ἦρθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! Ἐσὺ φταῖς, παλιοτσιπιτοῖπ! Ἐσὺ φταῖς, ὠρωμότερας, ποῦ μὲ ἀνάγκαιες νὰ σηκῶσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ προκαλέσω αὐτὴ τὴ θεομηνία! "Ὠχ, ἡ καρδούλα μου!

Καί, μαζί μὲ τὸν ἴσιπιτοῖπ, διασχίζει μὲ δυσκολιὰ τὸ χιόνι, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτη, γιὰ νὰ ζητήσῃ καταφύγιο μέσα στὸ σπιτί...

Τὸ Θαυματουργὸ Ποτό!

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ δαιμόνιου καὶ ατρόμητου "Ελ ληνα ἐφευρέτη καὶ προστάτη τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ "Ελσα, ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυνός, παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησίαν τὶς κινήσεις τοῦ "Ελληνα Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁρθὸς μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι, ἀνακατεύει μ' ἓνα κουταλάκι μέσα σ' ἓνα ποτήρι ἓνα ὕγρὸ ποῦ μοιάζει μὲ κόκκινον κρασί.

— Αὐτό, λέει στοὺς ἄλλους,

είναι το αποτέλεσμα χιλιάδων πειραμάτων μου και δοκιμών! "Αν το υγρό αυτό είναι αυτό που περιμένω, θα αποκτήσω κι' εγώ επιτέλους τη δική σας δύναμη, 'Υπεράνθρωποι, και θα έχω έτσι ένα ακόμα όπλο στον πόλεμό μας έναντι των εχθρών της 'Ανθρωπότητας! Πολλές φορές, μου χρειάστηκε η μυική σας δύναμη για να αποτελειώσω τους αντιπάλους μου! 'Εξάλλου, με το υγρό αυτό —αν είναι όπως φαντάζομαι— θα κάνω και την 'Ελσα τόσο δυνατή και θα δώσω στο κορμί

Χοντρές, πυκνές χιονονιφάδες αρχίζουν να πέφτουν...

της τόσο αντοχή, ώστε να μην κινδυνεύη κάθε τόσο από τις επιθέσεις των αντιπάλων μας!

Σωπαίνει για μερικές στιγμές εξακολουθώντας να ανακατεύη το υγρό κι' έπειτα συνεχίζει:

— Δυστυχώς το υγρό αυτό αποτελείται από χημικές ουσίες τόσο σπάνιες, ώστε δεν μπόρεσα να κατασκευάσω περισσότερο και να δώσω να πιουν κι' ο Κοντοστούπης κι' ο Τσιπιτσιπί!... Τώρα, προσέξτε καλά τι θα σας πω: Θα πιω το μισό ποτήρι, μα δεν ξέρω ακόμα τι συνέπειες θα έχει επάνω μου! "Αν με δήτε να γίνωμαι επικίνδυνος, κρατήστε με γερά! "Αν όχι, αφήστε με. Πάντως, δεν υπάρχει κίνδυνος να πεθάνω!

Σηκώνει το ποτήρι, πίνει το μισό και άκουμπάει πάλι το ποτήρι στο τραπέζι.

Για μία - δυο στιγμές, δεν συμβαίνει τίποτα.

Ξαφνικά, το πρόσωπό του συσπάται! Το κορμί του διπλώνεται στα δυό, τεντώνεται πάλι απότομα και τινάζεται στην άλλη άκρη τού δωματίου, ανατρέποντας ένα τραπέζι και σπάζοντας τὰ θάζα και τὰ μπουκαλάκια που ήσαν επάνω του!

"Επειτα σωριάζεται χάμα, βογγώντας υπόκωφα και σπαρταρώντας σαν ψάρι!

— Θεέ μου!, φωνάζει ή 'Αστραπή με φωνή γεμάτη πόνο και αγωνία για τόν αγαπημένο της. Πρέπει να τόν βοηθήσουμε! Θά...

Μά ο Έλ Γκρέκο παύει εκείνη τη στιγμή να σπαράζει. Μένει ασάλευτος για λίγο χάρη κι' έπειτα σηκώνεται σιγά - σιγά καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες.

Από το μέτωπό του κυλούν χοντρές σταγόνες ιδρώτα, μά τα μάτια του άστράφτουν από χαρά και θρίαμβο.

— Νομίζω, λέει, ότι το πείραγμα πέτυχε! Νοιώθω νέους χυμούς και νέες δυνάμεις να κυκλοφορούν μέσα στο σώμα μου!

Πηγαίνει σε μία γωνιά, παίρνει ένα μακρύ σίδερο, χοντρό σαν μπράτσο άντρα, και με μία ευστροφία των χειρών του το τσακίζει στα δύο!

Μιά κραυγή θαυμασμού βγαίνει από τα στήθη των Ύπερανθρώπων.

— Έλ Γκρέκο!, λέει ο Ύπεράνθρωπος. Είσαι καταπληκτικός! Κατώρθωσες με τη μεγαλοφυΐα σου και την εφευρετικότητά σου να γίνης δυνατός σαν έμένα... ίσως πιο δυνατός κι' από έμένα!

Η Άστροπη κυττάζει με καμάρι και λατρεία τον Έλληνα Ύπεράνθρωπο, το Έλληνόπουλο που ξεκίνησε από μία φτωχογειτονιά της Άθηνας για να γίνη ο μεγαλύτερος έπιστήμων κι' ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου!

Η άγνη και θαθεία αγάπη, που ή κόρη του Ύπερανθρώπου νοιώθει γι' αυτόν, γίνεται ακόμα πιο μεγάλη τώρα που ο Έλ Γκρέκο συνδυάζει τη σοφία με τη δύναμη,

Το έδαφος σκεπάζεται από ένα παχύ στρώμα χιονιού...

το θάρρος με την πυγμή, τα καταπληκτικά όπλα του με την καταπληκτική ρώμη του!

Ο Κεραυνός πηγαίνει κοντά στον Έλ Γκρέκο και άπλώνει το χέρι του.

— Θερμά συγχαρητήρια, Έλληνα!

Οί δυο νέοι σφίγγουν τα χέρια. Ο Κεραυνός μορφάζει.

— Ωχ!, κάνει. Έγινες πιο δυνατός απ' όσο φανταζόμουν, Έλ Γκρέκο! Τα δάχτυλά σου είναι σαν να έχουν κατασκευαστή από άτσάλι!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ δωμάτιο σκοτεινιάζει. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο, χάνεται.

Γυρίζουν ὅλοι, κυττάζουν ἔξω καὶ ἀφήνουν κραυγὲς ἐκ πλήξεως.

Τεράστιες χιονονιφάδες πέφτουν!

— Θεὲ καὶ Κύριε!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι καλοκαίρι κι' ὅμως... χιονίζει! Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, ὁ οὐρανὸς συννέφιασε κι' ἄρχισε νὰ χιονίζει! Καὶ τί χιόνι! Δὲν ἔχω ξαναδῆ πὺδ μεγάλες καὶ πὺδ πυκνὲς χιονονιφάδες!

— Τὸ φαίνόμενο αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητό!, λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Εἶναι ἀντίθετο πρὸς ὅλους τοὺς φυσικοὺς νόμους!

Ἀπλώνει τὸ χέρι τοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μὲ τὴν παλάμη ἀνοιχτή.

Δυὸ χιονονιφάδες ἀκουμποῦν μαλακὰ - μαλακὰ στὴν παλάμη. Ὁ Ἐλ Γκρέκο τὶς ἐξετάζει ζαρώνοντας τὰ φρύδια τοῦ.

— Παράξενες χιονονιφάδες!, λέει μὲ ἀπορία. Οἱ κρύσταλλοί τους εἶναι οἱ πὺδ πολυσύνθετοι καὶ περίπλοκοι ποὺ ἔχω δῆ ποτέ!

Γυρίζει στοὺς Ὑπεράνθρωπους καὶ προσθέτει:

— Φίλοι μου, τὸ χιόνι αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικό! Εἶναι... τεχνητό!

— Τεχνητό; φωνάζει ἡ Ἀστραπή.

— Ναί!, μουρμουρίζει ὁ Ἕλληνας σκύθοντας πάλι στὶς χιονονιφάδες.

Τὶς ἐξετάζει πάλι γιὰ μερκεὲς στιγμὲς μὲ προσοχὴ καὶ συνεχίζει:

— Ναί, εἶναι τεχνητὸ τὸ χιόνι αὐτό! Οἱ χιονονιφάδες δὲν εἶναι ἐντελῶς καθαρὲς καὶ οἱ κρύσταλλοί τους δὲν εἶναι διαυγεῖς! Εἶναι φανερό πὺς περιέχουν κάποια ξένη οὐσία ποὺ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ τους!

— Δηλαδή, Ἐλ Γκρέκο, λέει ἄργα ὁ Ὑπεράνθρωπος, θέλεις νὰ πῇς ὅτι ἄνθρωποι κατασκεύασαν τὸ χιόνι αὐτό; Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω!

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Ἕλληνας, ἂν τὸ κατασκεύασαν ἄνθρωποι ἢ ἂν οὐκέτι νὰ βρεθῇ στὸν ἀέρα κάποια οὐσία ποὺ προκαλεῖ ὑπερθυμικό ψύχος... Ἄν ὅμως εἶναι ἔργο ἀνθρώπων αὐτὴ ἡ θεομηνία, τότε ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερῶτερες ἀπειλὲς ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Ὅπως καταλαβαίνετε, ὅταν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατασκευάσῃ χιόνι ὅποτε θέλει καὶ ὅσο θέλει, μπορεῖ νὰ θάψῃ τὴ Γῆ κάτω ἀπὸ ἓνα στρώμα χιονιοῦ καὶ πάγων καὶ νὰ τὴν μεταβάλλῃ σὲ μιὰ ἀπέραντη ἔρημο χιονιοῦ! Πρέπει νὰ δράσουμε τὸ συντομώτερο φίλοι μου, πρὶν εἶναι πολὺ ἄργα!

Τό... Κόκκινο Κρασί!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ κι' ό Τσιπιτσιπί προχω-
ρουν στο μεταξύ προς τό σπίτι
τι μέ πολλή δυσκολία. Σε κά-
θε βήμα τους τό στρώμα του
χιονιού γίνεται πιό ψηλό και
οί χιονονιφάδες πιό πυκνές!

Κάθε τόσο σταματούν για
νά τινάξουν από πάνω τους
τό χιόνι. Ό Κοντοστούπης
λέει και ξαναλέει λαχανια-
σμένος:

— Καταραμένη Τσιπιτσιπί!
Γιατί μ' έκανες νά σηκώσω τό
χέρι μου; Είδες τί θεομηνία
προκάλεσε ή κίνησί μου; Τό
χιόνι θά μάς θάψη όλους!
Ωχ! Γρρρρ! Γκούχ, γκούχ!
Παναγίτσα μου! Κατάπια
μιά χιονονιφάδα μεγάλη σάν
...πετσέτα! "Ατιμε Τσιπιτσιπί!
...Ωχ, ή καρδούλα μου!...
Μπρρρρρ! Κρυώνω! Κρυώ-
νω! Κρυώνω!

Τέλος, φτάνουν στο σπίτι,
μπαίνουν μέσα και κλείνουν
τιν πόρτα.

— Ποῦ... ποῦ είναι οί άλ-
λοι; ρωτάει ό Κοντοστούπης
ένω τά δόντια του κροταλουν
μεταξύ τους σάν πολυβόλα.

— Θά είναι πάνω, στο έρ-
γαστήριο του "Ελληνα, λέει
ό Τσιπιτσιπί.

Τρίβοντας τά χέρια του και
χοροπηδώντας για νά ζεστα-
θῇ, ό Κοντοστούπης ανεβαί-
νει επάνω. Ό Τσιπιτσιπί προ-
τιμάει νά πάη στην κουζίνα
για νά τσιμπήσει κανένα όρε-
κτικό.

Ό Κοντοστούπης φτάνει

στο έργαστήριο του 'Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο και μπαίνει μέ-
σα τρέμοντας πάντα από τό
κρύο.

Βλέπει εκεί τους "Υπεραν-
θρώπους και τόν "Ελληνα νά
στέκονται κοντά στο παράθυ-
ρο, κυττάζοντας έξω τό χιόνι
και κουβεντιάζοντας.

Και βλέπει επάνω στο τρα-
πέζι ένα ποτήρι που περιέχει
ένα κοκκινωπό διαφανές ύ-
γρό.

Τά μάτια του λάμπουν.
«Κρασί είναι!, σκέπτεται
γλείφοντας τά χείλη του. Θά
τό πιω νά ζεσταθῶ!»

Πηγαίνει σιγά - σιγά κοντά
στο τραπέζι, πλησιάζει στο
ποτήρι τη μεγάλη γαμψή μύ-
τη του και μυρίζει.

«Κρασί είναι!, σκέπτεται
πάλι. Περίφημο κρασί!»

Σηκώνει τό ποτήρι και τό
αδειάζει μονορροϋφι! Για με-
ρικές στιγμές, ό νάνος μένει
ασάλευτος μέ τό ποτήρι στο
χέρι. "Επειτα, μιá άπέραντη
έκπληξι ζωγραφίζεται στο
πρόσωπό του και μιá έκφρασι
πόνου και τρόμου συσπάει τά
χαρακτηριστικά του!

Τό ποτήρι πέφτει από τό
χέρι του και σπάζει!

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι'
οί "Υπεράνθρωποι γυρίζουν
και βλέπουν τό νάνο φίλο
τους μέ τό πρόσωπο κατακόκ-
κινο ν' άνοιγοκλείνη τά σα-
γόνια του σπασμωδικά, παρα-
πατώντας σάν μεθυσμένος. "Ε
να μακρόσυρτο, σπαραχτικό
ούρλιαχτό ξεπηδάει από τό
στήθος του:

— "Ωωωωωωωωχ! Μὲ φαρμακώσανε!

Τὸ κορμί του διπλώνεται σὰν δυὸ καὶ τεντώνεται ἀπὸ τομα. Τινάζεται πέντε μέτρα μακριά, στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, κι' ἐκεῖ διπλώνεται πάλι καὶ ξανατεντώνεται καὶ τινάζεται πίσω στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ξεκίνησε!

Καθὼς πετάγεται ἔτσι, σὰν τρομαγμένη, τρελλή γάτα, ἀπὸ γωνιά σὲ γωνιά, οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωση:

— "Ωωωχ! Μὲ φαρμακώσανε! Μοῦ θάλανε... θιτριόλι στὸ κρασί γιὰ νὰ μὲ ξεκάνουνε! "Αἱοι Πάντες! Καί-

— Μὲ φαρμακώσανε!. Ξεφωνίζει ὁ νάνος.

γονται τὰ σωθικά μου! Πεθαίνω! Πεθαίνω χωρὶς... νὰ προλάβω νὰ κάνω τὴ διαθήκη μου!

Ξαφνικά, πέφτει χάμω σπαρταρώντας σὰν ψάρι ποὺ τὸ βγάζουν ἀπὸ τὴ θάλασσα!

— "Ἦπτε τὸ ὑγρὸ τῆς δυνάμεως!, λέει κατάπληκτος ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ ἦπιε περνώντας το γιὰ κρασί! Δὲν ἔμεινε καθόλου γιὰ νὰ δώσω στὴν "Ελσα καὶ δὲ φαντάζομαι νὰ μπορέσω νὰ θρῶ ἄλλα στοιχεῖα γιὰ νὰ ξαναφτιάξω ὑγρὸ δυνάμεως! Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμένα!

Ὁ Κοντοστούπης παύει νὰ σπαρταράη καὶ σηκώνεται ἀργά, ἐνῶ ἀπὸ τὸ μέτωπό του κυλάει ἰδρώτας.

— Μέ... δολοφονήσανε!, μουρμουρίζει. Θὰ πάω γραμμὴ στὴν ἀστυνομία νὰ κάνω μήνυσι! Μὲ σκοτώσανε ρίχνοντας στὸ κρασί μου δηλητήριο!

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲ σὲ δολοφόνησε κανεὶς! "Ἦπιες....

— Ξέρω τί λέω ἐγώ!, ξεφωνίζει ὁ νάνος θάζοντας τὰ κλάματα. Εἶμαι νεκρός, δολοφονημένος! Μοῦ τὰ λὲς τώρα αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης! Θὰ πάω νὰ κάνω μήνυσι, σὰς λέω! "Ὡχ.. ἡ καρδοῦλα μου!

Ὁ Κεραυνὸς θάζει τὰ γέλια.

— Κοντοστούπη, λέει στὸ νάνο, ἀφοῦ εἶσαι νεκρὸς πῶς θὰ κάνης μήνυσι;

Ὁ Κοντοστούπης παύει νὰ

κλαίη και στέκεται σάν χα-
ζός ξήνοντας τὸ κεφάλι του.

— Δίκιο ἔχεις! μурμουρί-
ζει. Ἀφοῦ εἶμαι νεκρός, πῶς
θὰ κάνω μήνυσι; Θὰ μὲ διώ-
ξουν μὲ τίς κλωτσιές ἀπὸ τὴν
ἀστυνομία! Ποῦ ἀκούστηκε
οἱ νεκροὶ νὰ κάνουν μήνυσι
στοὺς ζωντανούς; Τὶ νὰ κά-
νω; Ἀ! Τὸ θρήκα! Θὰ γί-
νω φάντασμα καὶ θὰ πάω νὰ
ρουφήξω τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώ-
πων πού μὲ δολοφόνησαν!
Αὐτὸ θὰ κάνω!

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν εἶσαι
νεκρός! Ἦπιες ἓνα ὕγρὸ
πού...

Ὁ Κοντοστούπης χάνει
τὴν ψυχραιμία του.

— Γὰ νὰ σᾶς πῶ!, φωνά-
ζει ἔξω φρενῶν. Μὲ ζαλίσσατε
ὅλοι σᾶς! Δὲν εἶσαι νεκρός,
δὲν εἶσαι νεκρός! Στὸ κάτω-
κάτω λογαριασμὸ θὰ σᾶς
δῶσω ἂν εἶμαι νεκρός ἢ ζων-
τανός; Ἐ;

Καὶ σηκώνοντας τὴ γροθιά
του τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι
πάνω σ' ἓνα μαρμάρينو τρα-
πέζι.

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ κά-
νει τὸ στόμα τοῦ νάνου νὰ
ἀνοίξη διὰ πλάτα ἀπὸ ἀπορία
καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν κυτ-
τάξουν μὲ θαυμασμό.

Τὸ μαρμάρينو τραπέζι γί-
νεται κομμάτια κάτω ἀπὸ τὴ
γροθιά τοῦ Κοντοστούπη!
Συντρίβεται καὶ σκορπίζεται
χάμω κάτω ἀπὸ τὸ χτύπημα
τοῦ μικρόσωμου καὶ κωμικοῦ
φίλου τῶν Ὑπερανθρώπων!

— Ἅγιοι Πάντες!, ξεφωνί-
ζει ὁ Κοντοστούπης. Τὶ ἦταν

Ὁ Κεραυνὸς μορφάζει ἀπὸ πόνο
καθὼς τοῦ σφίγγει τὸ χέρι ὁ Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο

αὐτὸ πού ἔγινε; Εἶμαι δυνα-
τὸς βέβαια, δὲ λέω... μὰ ἓνα
μαρμάρينو τραπέζι! Μήπως
ἦταν ἀπὸ χαρτόνι, Ὑπεράν-
θρωπε;

— Δὲν ἦταν ἀπὸ χαρτόνι,
Κοντοστούπη, λέει ὁ Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο. Ἦταν ἀπὸ μάρ-
μαρο καὶ τὸ ἔσπασε ἡ γροθιά
σου! Εἶσαι τώρα ἀπὸ τοὺς
πιο δυνατοὺς ἀνθρώπους τοῦ
κόσμου, Κοντοστούπη! Τὸ πο
τὸ πού ἦπιες δὲν ἦταν κρασί,
ἀλλὰ ἓνα ὕγρὸ πού σ' ἔκανε
καταπληκτικὰ δυνατό! Ἄν
θέλῃς νὰ πεισθῇς, πάρε αὐτὸ
τὸ σίδερο καὶ δοκίμασε νὰ
τὸ σπάσῃς!

‘Ο Κοντοστούπης μένει διαστακτικός, κυττάζοντας τόν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καχύποπτα.

— ‘Αλλοῦ αὐτὰ τὰ παραμύθια, πονηρέ ‘Ελληνα!, λέει. Δέν περνᾶνε αὐτὰ σέ μένα! Κάποια φάρσα μοῦ ἔχετε σκαρώσει!

— Κοντοστούπη, λέει ἡ ‘Αστραπή, δέν πρόκειται γιά φάρσα! Πίστεφέ με! ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σοῦ εἶπε τήν ἀλήθεια!

‘Ο νάνος, πού εἶναι κρυφά ἐρωτευμένος μέ τήν Ντιάνα, δέν ἔχει τό κουράγιο νά ἐπιμείνῃ.

— Καλά, λέει. Θά κάνω ὅπως μοῦ εἶπες, ‘Ελληνα! ‘Αν μοῦ σκάρωσες ὅμως καμμιᾶ φάρσα, θά μετανιώωσῃς!

ΠΑίρνει τὸ σίδερο καί τὸ ζυγίζει στήν παλάμη του. Εἶναι βαρὺ. Τὸ χτυπάει στὸν τοίχο. Τὸ σίδερο ἀφήνει ἓνα μεταλλικὸ ἦχο σὰν πραγματικὸ σίδερο!

— Δοκίμασε νά τὸ σπάσῃς Κοντοστούπη!, λέει ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

‘Ο νάνος πιάνει τὸ σίδερο μέ τὰ δυὸ του χέρια καί κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι.

Τὸ σίδερο, πού εἶναι χοντρό σὰν τὸ μπράτσο ἑνὸς ἀντρα, σπάζει στὰ δυὸ σὰν ξερόκλαδο.

‘Η ἑκπλήξι τοῦ Κοντοστούπῃ δέν ἔχει ὅρια. Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν καί τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ σιδήρου πέφτουν χάμω μέ κρότο. Τὸ πρόσωπό του συσπάται κωμικά, ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαί

νει γελοῖα καί τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν!

— ‘Αγιε ‘Ονούφριε, προστάτη μου!, λέει. Βάλε τὸ χεράκι σου! ‘Εγίνα ὁ πιὸ δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! Φοβᾶμαι! Φοβᾶμαι! ‘Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

— Τί φοβᾶσαι, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ἡ ‘Αστραπή.

— Φοβᾶμαι τὸν Κοντοστούπη, τὸν πιὸ δυνατό ἀνθρώπο τοῦ κόσμου!

— Μά... ἀφοῦ ὁ Κοντοστούπης εἶσαι ἐσύ!

— Ναί, μά δὲ σκέφτηκες τί θά γίνῃ ἂν καμμιᾶ φορὰ τὸ χερί μου χτυπήσῃ καταλάθος τόν... ἐαυτό μου; ‘Ε; ‘Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

Καί, μέ ἀργὰ θήματα καί βαρεῖα καρδιά, ὁ νάνος θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καί καταβαίνει στὸ σαλόνι. ‘Εκεῖ, κάθεται σ’ ἓναν καναπέ καί ἐάζει πάλι τὰ κλάματα:

— Οὐουουουου!... Οὐουου! Εἶμαι ὁ πιὸ δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! ‘Ωχ ἡ καρδούλα μου!...

Πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα

 ΠΑΝΩ, στὸ ἐργαστήριό τοῦ ‘Ελ Γκρέκο, οἱ προστάται τῆς ‘Ανθρωπότητος συζητοῦν τώρα γιὰ τὸ χιόνι, τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ‘Ανθρωπότητος.

— Πρέπει, λέει ὁ ‘Ελληνας νά μάθουμε πρῶτα ἂν ἡ χιονοθύελλα αὐτὴ συμβαίνει μὸ

νο έδω ή και σ' όλόκληρο τόν κόσμο.

— Τηλεφώνησα κιόλας στη μετεωρολογική υπηρεσία, λέει ή 'Αστραπή. Μοϋ είπαν ότι τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ φαινόμενο συμβαίνει μόνο στήν περιοχή τῆς Νέας 'Υόρκης. Σ' όλα τ' ἄλλα μέρη λάμπει ὁ ἥλιος καί ή ζέστη εἶναι μεγάλη!

— 'Ωραία!, λέει ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Αὐτὸ εἶναι εὐχάριστο. Γιὰ σκεφθῆτε πόσο μεγάλη θά ἦταν ή καταστροφή, ἂν χιόνιζε ἔτσι ταυτοχρόνως σ' ὅλο τὸν κόσμο! Προτείνω τώρα νά ἀπογειωθοῦμε καί νά προσπαθήσουμε νά ἀνακαλύψουμε τί συμβαίνει. Εἴμαστε ὅλοι ἐφωδιασμένοι μέ ρολογάκια - ραδιοπομπούς καί θά θρῖσκόμαστε σέ διαρκή ἐπαφή μεταξὺ μας. Θά πετάξουμε ψηλά καί θά ψάξουμε ἀνάμεσα στὰ σύννεφα καί πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα...

'Αποχαιρετοῦν τὴν "Ελσα. πηγαίνουν κοντὰ στὸ παράθυρο καί ἀπογειώνονται μέ μιὰ ἐκτίναξη. Σὰν τέσσερα μεγάλα πουλιά πετοῦν στίς πυκνές χιονοφιίδες πού ἐξακολουθοῦν νά πέφτουν.

Τὸ θέαμα τῆς πόλεως κάτω, εἶναι γραφικὸ καί παράξενο. Τὸ χιόνι ἔχει σκεπάζει ὅλα τὰ κτίρια καί τοὺς δρόμους, σὰν ἕνα ἀέραντο κάτασπρο σεντόνι!

Κανένας δὲν κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους.

Πετώντας κατακόρυφα, οἱ τέσσερις προστάτες τῆς 'Ανθρωπότητος χώνονται μέσα

στὰ θαρειά σύννεφα, πού οκিপάζουν τὸν οὐρανὸ, καί χωρίζουν παίρνοντας διαφορετικῇ κατεύθυνσι ὁ καθένας.

Περνοῦν μερικά λεπτά. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ - ραδιοπομποῦ του καί λέει:

— 'Εδῶ, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Τίποτα νεώτερο, 'Υπεράνθρωποι;

— Τίποτα!, ἀπαντοῦν ἕνας ἕνας ὁ 'Υπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ή 'Αστραπή.

Τὸ ψάξιμο συνεχίζεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα.

Τὰ σύννεφα, μέσα στὰ δόποια πετοῦν, εἶναι τόσο πυκνά ὥστε μέ δυσκολία μποροῦν νά διακρίνουν σέ ἀπόστασι ἐνὸς μέτρου!

Ξαφνικά, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀνοίγοκλείνει τὰ μάτια του θαμπωμένος ἀπὸ ἕνα δυνατὸ, ἐκτυφλωτικὸ φῶς!

"Εχει διασχίσει τὸ παχὺ στρώμα τῶν συνέφων καί θρίσκειται τώρα πάνω ἀπὸ αὐτά. 'Ο ἥλιος λάμπει ψηλά, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸν "Ελληνα κυλοῦν τὰ σύννεφα.

"Όταν, σέ λίγες στιγμές, τὰ μάτια τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο συνηθίζουν στὸ δυνατὸ φῶς, ὁ "Ελληνας βλέπει κατὶ πού τὸν γεμίζει κατάπληξι καί θαυμασμό.

Βλέπει τὸν "Α λ λ ο, τὸ τρομερὸ ρομπὸτ μέ τὸν τέλειο μηχανικὸ ἐγκέφαλο, τὸν μεταλλινὸ ἀνθρωπο πού θέλει νά γίνη κοσμοκράτορας, νά πετάει πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα ραντίζοντάς τα μ' ἕνα ὑγρὸ ἀπὸ μιὰ μεγάλη τρόμπα, δέ-

κα φορές μεγαλύτερη από εκείνες που χρησιμοποιούν γ.ά το Ντι - Ντι - Τί.

Ο "Α λ λ ο ς" ήταν, λοιπόν, εκείνος που είχε προκαλέσει τη θεομηνία του χιονιού πάνω στη Νέα Υόρκη! Τό κτηνώδες ρομπότ, στο όποιο ο σατανικός Φάουστ είχε εμφυτεύσει ένα απέραντο μίσος για ολόκληρη την Ανθρωπότητα, συνέχιζε το καταστροφικό έργο του δημιουργού του!

Με κάποια ψυκτική ουσία δικής του έπινοήσεως ο άνθρωπος - ρομπότ προκαλεί τώρα μια χιονοθύελλα, σκεπάζοντας τη Νέα Υόρκη μ' ένα σάβανο από χιόνι!

Αντικρύζοντας τόν "Έ λ Γ κ ρ έ κ ο", ο "Α λ λ ο ς" άφηνει ένα υπόκωφο γρύλλισμα μίσους και κακίας. Κρεμάει την τρόμπα στη ζώνη του και, πετώντας όλοταχώς, ρίχνεται έναντίον του "Ελληνα".

Ο "Έ λ Γ κ ρ έ κ ο" δέν τραβάει τó πιστόλι του. Θέλει νά θάλη σέ δοκιμασία τή δύναμή του, τήν καινούργια σωματική δύναμή, πού έχει αποκτήσει μέ τó θαυματουργό εκείνο ποτό!

Αφήνει τó ρομπότ νά πλησιάση. Ο "Α λ λ ο ς", βλέποντας τόν αντίπαλό του νά μὴν τραβάει τó όπλο του, θεωρεί σίγουρη τή νίκη του.

Σηκώνει τήν τρομερή, ογκώδη γροθιά του και τήν κατεβάζει μ' όλη τή δύναμή του.

Μά, τήν τελευταία στιγμή, ο "Ελληνας" αποφεύγει τó

χτύπημα μέ μιá απότομη στροφή και τά δάχτυλά του σφίγγονται σέ μιá άτσάλινη γροθιά.

Και τότε ή γροθιά του "Ελ ληνα" κινείται μέ άστραπιαία ταχύτητα και άφάνταστη όρμη και χτυπάει τó ρομπότ στο σαγόνι.

Μουγγρίζοντας από λύσσα, ο "Α λ λ ο ς" τινάζεται πρós τά πίσω και πρós τά πάνω κάνοντας άπανωτές στροφές στόν άέρα!

Ο "Έ λ Γ κ ρ έ κ ο" λέει θιαστικά στό ρολογάκι - ραδιοπομπό του:

— Υπεράνθρωπο:! Βγήτε πάνω από τά σύννεφα! Βρήκα τόν "Α λ λ ο" και συμπλέκομαι μαζί του!

Γιά μερικές στιγμές, ο άνθρωπος - ρομπότ μένει άσάλευτος στόν άέρα, ζαλισμένος και κατάπληκτος. Ξέρει ότι ο "Έ λ Γ κ ρ έ κ ο" δέν έχει μεγάλη σωματική δύναμη. Πώς, λοιπόν, είχε τόσο τρομερά άποτελέσματα πάνω του ή γροθιά του;

Ο "Ελληνας, έξάλλου, είναι πολύ ίκανοποιημένος. Τό χτύπημα πού έδωσε στό ρομπότ ήταν σχεδόν πιό δυνατό κι' από τά χτυπήματα τών "Υπεράνθρώπων! Τό ποτό πού είχε κατασκευάσει τόν είχε κάνει άπίστευτα δυνατό!

Μά ο "Α λ λ ο ς" δέν διατάζει για πολύ: Ένω από τά μεγάλα αλλόκοτα μάτια του πετιόυνται σπίθες μίσους, τó γιγάντιο μετάλλινο κορμί του σκίζει τόν άέρα σάν ρού-

κέττα, ὁρμώντας ἐναντίον τοῦ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Καὶ πάλι ὅμως ἡ ἐπίθεσί-
του δὲν φέρνει τὰ ἀποτελέ-
σματα ποῦ περίμενε. Ὁ Ἑλ-
ληνας ἀποφεύγει πάλι τὸ χτύ-
πημά του μὲ μιὰ ἐπιδέξις
στροφή καὶ τὸ δεξιό του πόδι
κινεῖται πρὸς τὰ πίσω καὶ
πρὸς τὰ ἔμπρὸς χτυπώντας
τὸ ρομπότ στὴ μέση τοῦ σώ-
ματός του.

Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυ-
νατό ὥστε ὁ μηχανικὸς ἄν-
θρωπος κουλουριάζεται καὶ τὸ ὀγκώ-
δες κεφάλι του χτυπάει τὸν
Ἑλληνα κατάστηθα!

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ξε-
κουλουριάζεται καὶ τὸ ὀγκώ-
δες κεφάλι του χτυπάει τὸν
Ἑλληνα κατάστηθα!

Τὸ κορμὶ τοῦ ἥρώα μας τι
νάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ χά-
νεται ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ
σύνεφα!

Ἐνὰ σαρκαστικὸ γέλιο ξε-
πηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ
ρομπότ.

— Χά, χά, χά, χά! Δὲν ξέ-
ρω τί σ' ἔκανε ἔτσι δυνατό,
ἄτιμε Ἑλληνα, μὰ δὲν εἶσαι
δυνατὸς σὰν ἐμέν...

Δὲν προλαθαίνει νὰ προφέ-
ρη τὴν τελευταία συλλαβή.
Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ξεπη-
δάει σὰν ρουκέτα μέσα ἀπὸ
τὰ σύνεφα καί, μὲ τὸ κεφάλι
μπροστά, χτυπάει τὸν ἄνθρω-
πο - ρομπότ στὸ στήθος μὲ
τόση δύναμι ὥστε τὸν ἔκτο-
ξεύει σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέ-
τρων!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα ἀπὸ
τὰ σύνεφα, ξεπροβάλλουν ὁ
Ἑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς

κι' ἡ Ἀστρατὴ καὶ ἐτοιμά-
ζονται νὰ ὁρμήσουν κι' αὐτοὶ
ἐναντίον τοῦ ρομπότ!

Ὁ Ἄ λ ο ς, θλέποντας
ὅτι ἡ κατάστασι εἶναι κρίσιμη
γι' αὐτόν, δὲν τολμάει νὰ ἐ-
πιτεθῇ πάλι.

Γυρίζει καὶ χώνεται μέσα
στὰ πυκνὰ σύνεφα, σὰν κο-
λυμβητὴς ποῦ βουτάει στὴ θά-
λασσα!

Τὸ κτηνώδες πρόσωπό του
λάμπει ἀπὸ μιὰν ἄγρια χα-
ρά. Ἐνα σατανικὸ, ἐγκλημα-
τικὸ σχέδιο γεννιέται στὸν μη-
χανικὸ, κακοῦργο ἐγκέφαλό
του!...

Δαυῖδ καὶ Γολιάθ!

ΑΤΩ, μέσα στοῦ
σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερ-
ανθρώπων, ὁ Κοντοστούπης
θρηνεῖ τὴ μοῖρα τοῦ καθισμέ-
νος σ' ἕναν καναπέ.

— Πα... Παναγίτσα μου!,
κλαψουρίζει. Χριστουλάκη
μου! Θεοῦλή μου! Ἅγιοι
Πάντες! Ἅγιε Ὁνούφριε,
προστάτη μου! Σῶστε με!

Ὁ Τσιπιτσιπί, ποῦ εἶχε χω-
θῇ στὴν κουζίνα γιὰ νὰ τσι-
μπῇ μερικὸς μεζέδες,
μπαίνει στοῦ σαλόνι κουνών-
τας τὸ κεφάλι του.

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κοντο-
στούπη!, λέει στοῦ νάνο. Τὸ
χιόνι ἔπαψε κιόλας νὰ πέφτῃ!
Ντὲν ντρέπεσαι νὰ ζητᾷς νὰ
σὲ σώσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ χιόνι!
— Δὲ ζητῶ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ
τὸ χιόνι!, λέει ὁ νάνος.

— Ἀπὸ τί λοιπόν;

— Ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου!

Τὸ τερατάκι θάζει τὰ γέλια.

— Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου; λέει. "Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο! Ντὲν εἴμαστε καλά, Κοντοστούπη! Φοβᾶσαι τὸν ἑαυτὸ σου;

— Ναί! Φοβᾶμαι τὸν ἑαυτὸ μου! Δὲν ξέρεις πὼς ἔγινα ὁ πιὸ δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου; Γιὰ σκέψου τί ἔχει νὰ γίνη ἂν μὲ χτυπήσῃ καταλάθος ἢ γροθιά μου! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Τσιπιτοῖπ γουρλώνει τὰ μάτια του. Ἡ τρέλλα τοῦ Κοντοστούπη — σκέπτεται — ξεπερνάει τώρα κάθε ὄριο!

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ συμπόνια, τὸ τερατάκι πηγαίνει κοντὰ στὸ νάνο καὶ τὸν χαϊδεύει στὸ κεφάλι.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Κοντοστούπη, τοῦ λέει. Θὰ σοῦ περάσῃ!

— Παράτα με ἡσυχο! γρυλίζει ὁ νάνος.

— Θὰ σοῦ περάσῃ, Κοντοστούπη!, λέει πάλι ὁ Τσιπιτοῖπ. Θὰ σοῦ ντῶσω νὰ πιῇς ἕνα καταπραυντικό γιὰ τὰ νεῦρα καί...

— Παράτα με!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ σπρώχνει τὸν Τσιπιτοῖπ ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι του. Κατάπληκτος καὶ τρομαγμένος, ὁ Τσιπιτοῖπ νοιώθει τὸ κορμὶ του νὰ χάνῃ τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ πάτωμα, νὰ ταξιθεύῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ πηγαίνει νὰ θρονιάσῃ πάνω στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο!

Ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ μισολιπόθυμο ἀπὸ τὸν

τρόμο, τὸ τερατάκι σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο, κυττάζοντας μὲ ἀπέραντη ἐκπληξι τὸν Κοντοστούπη.

— Τί... τί ντόναμι εἶναι αὐτῇ; τραυλίζει. Εἰ... εἶσαι ὁ πιὸ ντυνατός ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος θάζει πάλι τὰ κλάματα.

— Οὐοοοοοοοοο! κάνει. Εἶμαι ὁ πιὸ δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! Εἶμαι χαμένος! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Τί ἤθελα καὶ τόπινα ἐκεῖνο τὸ παλιόκρασο; Δὲν ἔπινα καλύτερα μὰ κανάτα... πετρέλαιο!

Ἡ "Ἐλσα, ποῦ κατεβαίνει κι' αὐτὴ στὸ σαλόνι, προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Κοντοστούπη, τοῦ λέει. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ποῦ ἔγινες τόσο δυνατός! Πρέπει νὰ εἶσαι ὅλο χαρά!

Ὁ νάνος μορφάζει κωμικά.

— Ἀλήθεια; μωρμουρίζει. "Ὁξω ἀπ' τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια λένε! Τὸ ξέρεις κυρία μου, ὅτι φοβᾶμαι ἀκόμα καὶ νὰ... ξησῶ; Φοβᾶμαι, μὲ τὴ δύναμι ποῦ ἔχω, μήπως κόψω κανένα κομμάτι... κρέας ἀπὸ πάνω μου! Καί... "Ὡχ! Πεθαίνω! Ἐφτασε ἡ τελευταία μου ὥρα! Κυττάτε στὴν πόρτα τῆς θεράντας!

Ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Τσιπιτοῖπ κυττάζουν πρὸς τὴν πόρτα καὶ μιὰ κραυγὴ τρόμου θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τους. Ἐξω ἀπὸ τὴν τζαμένια πόρτα, πάνω στὴ χιονοσκεπασμένη

θεράντα, στέκεται ό "Α λ λ ο ς, τó μετάλλινο ρομπότ, ό κτηνώδης μηχανικός αιθρώπος μέ τον εγκληματικό εγκέφαλο!

Ίά άλλόκοτα μάτια του πετούν σπίθες κακίας και στό άπαίσιο πρόσωπό του ειςχι χαραγμένο ένα σατανικό χαμόγελο!

— Θεουλάκη μου!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης τρέμοντας δλόκληρος.

Ό "Άλλος σπρώχνει τήν πόρτα, πού πέφτει μέ πάταγο γεμίζοντας τó πάτωμα μέ κομματάκια γυαλιών, και προχωρεί μέσα κάνοντας μέ τά θαρείά δηματά του τó στίτι νά κλονίζεται:

— Ήρθα νά σέ πάρω μαζί μου, Έλσα!, μурμουρζει τó ρομπότ. Παραδόσου ήσυχά, άλλοιώς θά σέ συντρίψω μ' ένα χτύπημα!

Ή "Έλσα, μέ τó αίμα παγωμένο στις φλέβες της, μένει άσάλευτη, γεμάτη φρικη και τρόμο.

Ό "Άλλος προχωρεί πρós τó μέρος της άπλώνοντας τά χοντρά μετάλλινα μπράτσα του.

Ό Κοντοστούπης, μπροστά στον κίνδυνο πού διατρέχει ή γυναίκα του, πιό άγαπητού φίλου του, ξεχνάει τó φόβο του. Πηδάει από τόν καναπέ και πηγαίνει και στέκεται μπροστά στό ρομπότ, μέ τó στήθος φουσκωμένο και μέ τις γροθιές σφιγμένες.

— Τό καλό πού σου θέλω, παλιορομπότ, γρυλλίζει άγρια, φύγε πριν χάσω τήν

ύπομονή μου και θυμώσω!

Ό "Α λ λ ο ς τον κυτάζει σάν κουνούπι!

Σηκώνει τήν όγκώδη γροθιά του και χτυπάει τόν κοντοστόπη στό κεφάλι!

Τό κορμί του νάνου κάνει μιá στροφή στον άέρα και θροντάει πανω στον τοίχο. Μένει εκεί ζαλισμένος για μιá δυό στιγμές, άνασαινοντας μέ δυσκολία και μурμουρίζοντας:

— Μέ... μέ σκότωσε! Μέ ξέκανε! Τώρα θά σου δείξω, παλιορομπότ, νά μάθης νά σκοτώνης τούς φλήσυχους άνθρώπους!

— Χά, χά, χά!, κάνει ό "Α λ λ ο ς.

Και άπλώνει πάλι τά μπράτσα του γιά νά άρπάξει τήν "Έλσα.

Ό Κοντοστούπης συσπειρώνεται και τινάζεται πρós τά έμπρός, σάν άίσάλινο έλατήριο! Ή μικροσκοπική γροθιά του χτυπάει τόν μετάλλινο γίγαντα στην κοιλιά μέ τόση δύναμη, ώστε ό "Α λ λ ο ς τρεκλίζει πρós τά πίσω και περνώντας από τήν γεμισμένη πόρτα τής θεράντας, πηγαίνει και σωράζεται πάνω στό χιόνι!

— Όχώς!, κάνει ό Κοντοστούπης φουσκώνοντας από καμάρι σάν διάνος. Μπράβο μου! Πετυχημένη γροθιά! Ή συνέχεια όμως θά είναι πιό πετυχημένη! Πίσω και εώς έφαγα!

Μ' ένα πήδημα βρίσκει στή θεράντα, μπροστά σ'όν

άνθρωπο - ρομπότ, πού έχει
άνορθωθῇ στο μεταξύ.

«Γιέρερογο!, σκέπτεται ὁ
μηχανικός ἐγκέφαλος τοῦ
"Α λ λ ο υ". Πῶς ἔγινε ἔτσι;
δυνατὸς αὐτὸς ὁ νάνος; Ἡ
γροθιά του ἦταν ἀπὸ τίς π.ὸ
δυνατὲς πού ἔχω δοκιμάσει
ποτέ!»

Σφίγγει τὴν οὐγκώδη γρο-

θιά του καὶ τὴν κατεβάζει μὲ
ὅλη του τὴ δύναμη.

Μὰ ὁ Κοντοστούπης, πού
εἶναι τώρα γεμᾶτος αὐτοπε-
ποιθῆσι, πηδάει πρὸς τὰ πλά-
για καὶ τὸ χέρι τοῦ ρομπότ
κατεβαίνει χωρὶς νά συναντή-
σῃ τὸ στόχο του!

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι τότε,
ὁ νάνος ἀρπάζει τὸ χέρι τοῦ
"Α λ λ ο υ", τὸ στρίβει, τὸ
ἀκουμπάει πάνω στὸν ὄμο-
του, κάνει μιὰ στροφὴ γύρω
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ
τραβάει μὲ δύναμη.

Ὁ τρομερὸς νάνος Κοντοστούπης
ἐφαρμόζει πάνω στὸν ἀνθρώπο -
ρομπὸτ μιὰ λαζή ζίου - ζίτσου!

Το ρομπότ χάνει την έπαφή με τὸ ἔδαφος! Διαγράφει ἐνα γοργὸ ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη καὶ πέφτει στὸν κήπο, πέντε μέτρα μακριὰ ἀφήνοντας ἕναν ὑπόκωφο μεταλλικὸ γδοῦπο!

Στὴν Ἀγκυλιὰ
τοῦ "Α λ λ ο υ!"

NANOS δὲν δίνει στὸ ρομπότ τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ. Μὲ δυὸ μεγάλα πηδήματα θρίσκει κοντὰ του. Τοῦ δίνει δυὸ τρομερὲς κλωτσιᾶς στὸ κεφάλι, κάνοντας τὸν "Α λ λ ο" νὰ μυυγρίξῃ ἀπὸ λύσσα, κι' ἔπειτα σκύβει, ἀρπάζει τὴν τεράστια τρόμπα πού εἶναι κρεμασμένη στὴ ζωὴν του καὶ τὸν χτυπάει μ' αὐτὴν στὸ κεφάλι: μὲ τόση μανία, ὥστε ἡ τρόμπα κομματιάζεται μὲ τὸ δεύτερὸ χτύπημα.

— Ἀγίε Ὁνούφρε, προστάτη μου!, φωνάζει ὁ νάνος καθὼς τὸν χτυπάει. Δόσε μου δύναμι καὶ κουράγιο γιὰ νὰ συντρίψω αὐτὸν τὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου!

Πετάει μακριὰ του τὴν τρόμπα καὶ σκύβει γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ σφυροκόπημα τοῦ ρομπότ.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι πού κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ δοκιμάσῃ τὴν πιὸ ὁδυνηρὴ ἔκπληξι τῆς ζωῆς του.

Ὁ "Α λ λ ο" ἀπλώνει ξαφνικὰ τὰ μπράτσα του, ἀρπάζει τὸ νάνο, τὸν σφίγγει σὲ

μιὰ συντριπτικὴ λαθὴ καὶ σπώνεται!

— Τώρα, γρυλλίζει τὸ κτηνώδες ρομπότ, θὰ πεθάνῃς!

Καὶ τὰ μετάλλινα, πανισχυρὰ μπράτσα του σφίγγουν, σφίγγουν, σφίγγουν μὲ μανία ομὲν δύναμι!

Τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου νάνου σπαρατράει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνουν ἀπελπισμένα, ἀνατριχιαστικὰ οὐρλιαχτά:

— ὦωωωχ! λάνομαι! Πεθαίνω! Μὲ πνίγει τὸ τέρας! Μὲ στραγγαλίζει τὸ κτήνος! Κάτω τὰ ξερά σου, βρωμορομπότ! Μὴ μὲ σφίγγεις εἰσι καὶ μὲ κάνεις νὰ λιποθυμῶ! ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Βοήθεια, Χριστιανοί! Βοήθεια!

Μὰ τὸ ρομπότ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν σφίγγῃ ἀδυσώπητα, καγχάζοντας ἀπαίσια. Ὁ Κοντοστούπης τὸ κλωτσάει μὲ ἀπόγνωση στὸ στομάχι, μὰ ὁ "Ἄλλος δὲν τὸν παρατάει!

"Ὅσο δυνατό κι' ἂν ἔχη γίνε τὸ κορμὶ του, ὅση ἀντοχὴ κι' ἂν ἔχη ἀποκτήσῃ μὲ τὸ θαυματουργὸ ποτὸ τοῦ "Ε λ λ ο" ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ καταρρέῃ! Ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν σταγόνες ἰδρώτα μαζί μὲ αἷμα! Τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν καὶ θολώνουν. Τ' αὐτιά του βοῦρίζουν! Ἡ καρδιά του χοροπηδαίει σάν... γάτα, πού τῆς ἔχουν δέσει ἕναν τενεκὲ στὴν οὐρά!

—Πε... πε... πεθαίνω!, τραυλίζει ὁ νάνος παύοντας νὰ ἀντιστέκεται. Ἀντίο ζωή!

Ἐντίο νιάτα! Ὁ Κοντοστού-
πης, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος
τοῦ κόσμου, φεύγει γιὰ πάν-
τα ἀπό...

Καὶ τότε, ἀπὸ τὸ συννεφια-
σμένο οὐρανὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο
ἔχουν πάψει νὰ πέφτουν χιο-
νονιφάδες, κατεβαίνουν με ἱ-
λιγγιώδη ταχύτητα τέσσερις
μορφές, ἡ μιὰ γαλανόλευκη,
ἡ δεύτερη κίτρινη καὶ οἱ δυὸ
ἄλλες κόκκινες!

Εἶναι ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο
κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι, ποὺ ἐ-
πιστρέφουν στὸ σπίτι τους,
ἀφοῦ μάταια προσπάθησαν νὰ
θροῦν τὸν Ἀ λ λ ο ἀνάμε-
σα στὰ σύννεφα!

Καθὼς κατεβαίνει, ὁ Ἑλ-
ληνας βλέπει τὸν Ἀ λ λ ο
μὲ τὸ δυστυχισμένο Κοντο-
στούπη ἀγκαλιά!

Δὲ χάνει καθόλου τὸν και-
ρὸ του σὲ προσγειώσεις! Διὰ
γράφει ἕνα ἡμικύκλιο καί,
περνώντας δίπλα στὸν ἄνθρω-
πο - ρομπὸτ, τὸν χτυπάει μὲ
τὴ σφιγμένη γροθιά του στὴ
μέση τοῦ προσώπου του!

Τὰ μπράτσα τοῦ Ἀ λ λ ο υ
ἀνοίγουν σπασμωδικὰ παρα-
τώντας τὸ νάνο, ποὺ σωριάζε-
ται πάνω στὸ χιόνι καὶ μένει
ἀσάλευτος θογγώντας ἀδύνα-
μα καὶ μουρμουρίζοντας:

— Πάω... πάω... πάω...
πάω!... Ποῦ πάω; Ἔ; Τί μὲ
νοιάζει ποῦ πάω; Πάω...
πάω...

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κά-
νει μιὰ στροφή στὸν ἀέρα καὶ
γυρίζει γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ πάλι.

Μὰ τὸν προλαβαίνουν ὁ Ὑ-
περάνθρωπος κι' ἡ Ἀστρα-
πή! Ἡ γροθιά τοῦ πρώτου

χτυπάει τὸ ρομπὸτ στὸ σαγό-
νι, ἐνῶ ταυτόρχονα ἡ γροθιά
τοῦ κοριττοῦ χτυπάει τὸ μη-
χανικὸ ἄνθρωπο στὸ στήθος!

Ὁ Ἀ λ λ ο ς τινάζεται
στὸν ἀέρα, πέφτει εἴκοσι μέ-
τρα μακριὰ πάνω στὸ χιόνι
καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπογειώ-
νεται πάλι καὶ ἀνυψώνεται
πρὸς τὸν οὐρανὸ πετώντας μὲ
ταχύτητα ρουκέτας! Μέσα
σὲ λίγες στιγμές, τὸ ρομπὸτ
χάνεται ἀνάμεσα στὰ σύννε-
φα ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ δια-
λύονται τώρα...

Δειλὰ - δειλὰ, ὁ ἥλιος προ-
βάλλει ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.
Ἡ τεχνητὴ θύελλα τοῦ Ἀ λ-
λ ο υ ἔχει περάσει πιά, τώ-
ρα ποὺ σταμάτησε νὰ ραντίζει
τὸν ἀέρα μὲ τὴν ἀλλόκοτη
τρόμπα του.

Ἡ Ἀστραπή προσγειώνε-
ται κοντὰ στὸ νάνο μὲ ἀγω-
νία.

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει.
Σὲ σκότωσε τὸ κτήνος; Σέ...

Ὁ Κοντοστούπης δὲ θέλει
νὰ δείξῃ πὼς εἶχε κινδυνεύει
νὰ πεθάνῃ κάτω ἀπὸ τὴ συν-
τριπτικὴ λαθὴ τοῦ ρομπὸτ.
Ἀνασηκώνεται μὲ δυσκολία,
παραπατώντας καὶ λέει:

— Ποῖος; Αὐτὸ τὸ παλιο-
ρομπὸτ; Ὁ Ἀ λ λ ο ς; Τὸν
ἔκανα καὶ εἶδε τὸ χάρο μὲ τὰ
μάτια του, ἐγὼ ποῦ μὲ βλέ-
πεις! Ἄν δὲν ἐρχόσαστε ἐ-
σεῖς, θὰ τὸν εἶχα ξεκάνει!...

Μπαίνουν ὅλοι μέσα στὸ
σπίτι, ἐνῶ ἔξω τὰ χιόνια λυ-
ώνουν κιόλας κάτω ἀπὸ τὸ
φῶς τοῦ ἡλίου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ θρί-
σκει λόγια γιὰ νὰ εὐχαριστή-

ση τὸν Κοντοστούπη, ποὺ ἔσωσε τὴν "Ελσα ἀπὸ τὰ τρομερὰ χερία τοῦ "Α λ λ ο υ!

Μὰ ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ ποὺ παίρνει ὁ νάνος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀστραπή, ποὺ ὁ Κοντοστούπης ἀγαπάει βαθειὰ καὶ κρυφά. Τὸ κορίτσι, συγκινημένο γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τῆς "Ελσας, ἀγκαλιάζει τὸν ὄσχημο νάνο καὶ τὸν φιλάει στὸ μάγουλο!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει τὸν κόσμο νὰ στριφογυρίζη γύρω του! Καμπάνες ἀντηχοῦν μελωδικὰ στ' αὐτιά του καὶ πουλιά κελαδοῦν!

— Πέθανα, μουρμουρίζει. Πέθανα καὶ θρίσκομαι... στὸν Παράδεισο!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!...

"Ενας ἐναντίον Πέντε!

ΠΤΣΙ ἀπέτυχε ἡ πρώτη ἐπίθεσι τοῦ "Α λ λ ο υ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Δόκτορος Φάουστ. Καὶ ἀπέτυχε χάρις στὴν ἐπίθεσι τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ἀλλὰ καὶ χάρις στὴν αὐτοθυσία τοῦ Κοντοστούπη.

Πέρασαν μερικές ἑβδομάδες γαλήνης. Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ τοῦ δοθῇ πάλι ἡ εὐκαιρία νὰ χρησιμοποίησιν τὴ μεγάλη δύναμιν του, δὲν παύει νὰ καυχιέται στὸν Τσιπιτσιπί, ποὺ τώρα τοῦ φέρεται μὲ μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ λιγώτερη εἰρωνία.

— Μιά μέρα, ἔρε μπασμένο, λέει ὁ νάνος στὸ τερατά-

κι, ἡ ἱστορία θὰ γράψῃ τ' ὀνομά μου μὲ χρυσὰ γράμματα! Ναί! Μὲ χρυσὰ γράμματα!

— Ποῦ, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Τσιπιτσιπί. Πάνω στὸν ...τάφο σου;

Ὁ Κοντοστούπης χλωμιάζει καὶ σταυροκοπιέται.

— "Ε; κάνει τρομαγμένος. Τί; Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου, παλιοσγουζικό! Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ νὰ σὲ κάνω ξανα μὲ τὸ πάτωμα; Δὲν μπορεῖς νὰ βγάλῃς καλὸ λόγο ἀπὸ τὸ παλιόστομά σου; Κου νήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, ντέ!

Σταυροκοπιέται πάλι καὶ συνεχίζει:

— Θὰ μοῦ στήσουν ἓνα ἄγαλμα μιὰ μέρα καὶ θὰ γράψουν μὲ χρυσὰ γράμματα! «Μπὶλ Φόκτ ἦ Κοντοστούπης, ὁ πῶς δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ποὺ ἐξώντωσε τὸν ἐγκληματικὸ "Α λ λ ο!»

— Μά... ἀφοῦ ντὲν τὸν ἐξώντωσες, Κοντοστούπη! λέει ὁ Τσιπιτσιπί.

— Θὰ τὸν ἐξοντώσω, Τσιπιτσιπί!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος καμαρώνοντας. Θὰ τὸν ἐξοντώσω πολὺ σύντομα! Ἀρκεῖ νὰ συναντηθῶ μαζί του καὶ θὰ δῇς! Τὴν τελευταία φορά, μοῦ γλύτωσε, γιατί... ἐπενέθησαν ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Κουβεντιάζοντας ἔτσι, οἱ δυὸ κωμικοὶ φίλοι περπατοῦν μέσα στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρώπων. Τὸ χιόνι ἔχει λυῶσαι ἐντελῶς τώρα καὶ ὁ κήπος εἶναι πάλι γεμάτος πρασινάδα καὶ λουλούδια.

— 'Ο "Α λ λ ο ς, λέει ὁ Τσιπιτσιπ, εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ μέταλλο καὶ ντὲν εἶναι ἐγκολο νὰ τὸν νικήσῃ κανεὶς!

— 'Εγὼ θὰ τὸν νικήσω!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Κύτταξε, παλιοτέρας!

'Αρπάζει ἓνα χοντρὸ σιδερένιο κάγκελο, πού εἶναι πεσμένο χάμω, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ σπάζει στὰ δυό!

— Βλέπεις; λέει ὁ νάνος μὲ καμάφι. Μπορῶ νὰ νικήσω ὅχι ἓνα μὰ πέντε "Α λ λ ο υ ς μαζί! Μπορῶ... "Αγιε 'Ονούφριε! Χάθηκα! Γλῶσσα εἶναι αὐτὴ πού ἔχω ἦ... μάγισσα; Εἶπα πέντε καὶ θλέπω πέντε ρομπότ μπροστά μου! Τά... τά... τὰ βλέπεις κι' ἐσύ, Τσιπιτσιπ;

'Ο Τσιπιτσιπ γυρίζει, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια μὲ τεράστια πηδήματα.

Πέντε ἄνθρωποι - ρομπότ, πέντε "Α λ λ ο ι, στέκονται ἐκεῖ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ ἀλλόκοτα ψυχρὰ μάτια τους. Στὰ ἀπαίσια πρόσωπά τους εἶναι χαραγμένο ἓνα σατανικὸ καὶ κτηνώδες χαμόγελο.

'Ο νάνος ἔχει μεταβληθῇ σέ... στήλη ἁλματος!

Μέσα στὸ στήθος του, ἡ καρδιά του δίνει ἄγριες κλωτσές στὰ πλευρά του, καὶ ἡ ἀνάσα του ἔχει κοπῇ! Τὸ μάτια του, γουρλωμένα καὶ ἐλλοιθωρισμένα, περνοῦν ἀπὸ ρομπότ σὲ ρομπότ γεμάτα τρόμο καὶ πανικό!

«Κοντοστούπη μου, σκέπτεται, μπορείς ν' ἀρχίσῃς νὰ λὲς τὰ πατερημά σου! Εἶσαι χαμένος ἄνθρωπος! Δηλαδή, ὅχι πὼς φοβάμαι!... Λυπᾶμαι μόνο πού δὲν πρόλαβα νὰ γράψω τὰ... ἀπομνημονεύματά μου, τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ τὴν διαβάξουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ παίρνουν διδάγματα... ἡρωισμό, ἀνδρείας καὶ τόλμης!...»

Τὰ πέντε γιγάντια ρομπότ κινοῦνται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του. 'Ο Κοντοστούπης δόκιμάζει νὰ χαμογελάσῃ, ἐλπίζοντας νὰ μαλακώσῃ κάπως τὴ μετἀλλινὴ καρδιά τους.

Μὰ, ἀντὶ νὰ χαμογελάσῃ, τὸ πρόσωπό του συσπάται σ' ἓνα κωμικὸ μορφασμό, πού θυμίζει... συναχωμένο πιθηκο!

— Κα... κα... καλημέρας, φίλοι μου!, λέει τραυλίζοντας. Τί... τί... κάνετε; Καλά; Τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς! Κα... κα... καθήστε νὰ κου... κου... κουβεντιάσουμε λιγάκι... Τὶ γνώμη ἔχετε γιὰ τὴν και... και... καινούργια κυβέρνησι; Θά...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τὸ ἓνα ρομπότ ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ γακκά, τὸν σηκώνει καὶ τοῦ δίνει μ' ἀτρομερὴ γροθιά στὸ σαγόνι!

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ πόνο καὶ τρόμο, ὁ νάνος ταξιθεύει ψηλά, στὸν ἀέρα, στριφογυρίζοντας τρελλὰ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, σὰν κούκλα πού τὴν πετάει ψηλά ἓνα παιδάκι.

— Κύριε ἐλέησον... Κύριε

έλεησον... Κύριε έλεησον..., μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης. 'Ανεθαίνω, ανεθαίνω, ανεθαίνω... Τώρα πέφτω, πέφτω, πέφτω!... "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Τό κορμί του νάνου πέφτει πάλι πρὸς τὸν κήπο, μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ θρονήσῃ χάμω. Μιά δεύτερη γροθιά, δοσμένη ἀπὸ ἓνα ἄλλο ρομπότ, κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ τιναχθῇ πάλι στὸν ἀέρα οὐρλιάζοντας.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει. Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ, παλιομαντράχαλοι; Νὰ παίξετε... θόλλεϋ - μπῶλ; Καί τί μὲ περάσατε ἐμένα, τὸν τρανὸ Κοντοστούπη; Γιά... μπάλα; Τώρα θὰ σᾶς δείξω ἐγώ!

Τό κορμί του πέφτει πάλι, μὰ τώρα ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴ μείνῃ ἀδρανής.

Καθὼς ἡ γροθιά ἐνὸς τρίτου ρομπότ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ, ὁ νάνος συστρέφεται ἐπιδέξια, ἀρπάζει τὸ μπράτσο τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐφαρμόζει μιὰ λαθὴ ζίου - ζίτσου!

Τό ρομπότ χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ θρονάει χάμω μὲ μεταλλικὸ κρότο!

— Ἐπάνω του!, γρυλλίζουν τὰ ἄλλα ρομπότ.

Καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη.

Αὐτὸς, πονηρὸς σὰν ἄλεπού πέφτει χάμω καὶ κάνει τὸν ἀναίσθητο!

«Εἶμαι χαμένος!, σκέπτεται. "Αν ἀρχίσουν νὰ μὲ τσαλαπατοῦν, εἶμαι χαμένος! Θὰ

μὲ λυώσουν σὰν σκουληκί! "Ωχ!»

Μὰ ὁ νάνος εἶναι τυχερός! Ἀκούει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ρομπότ νὰ λήθῃ:

— Σταθῆτε! Εἶναι προτιμώτερο νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε! Ἀς τὸν πάρῃ ἓνας κι' ἄς τὸν μεταφέρῃ στο κρησφύγετό μας! Θὰ μᾶς χρειασθῇ ὡς ὁμηρος! Οἱ ἄλλοι ἀκολουθεστε με! Θὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας!

"Ἐνα πανίσχυρο μπράτσο ἀρπάζει τὸ νάνο καὶ τὸν σηκώνει στὸν ἀέρα.

Μισανοίγει τὸ ἓνα του μάτι. Εἶναι στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ρομπότ καὶ πετάει μαζί του ψηλά, πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, πρὸς ἓνα μεγάλο θουνό, στὰ δυτικά τῆς πόλεως!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ ρομπότ, μὲ τὸ νάνο στα μπράτσα του, φτάνει στὴν κορυφὴ τοῦ θουνοῦ καὶ προσγειώνεται κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο ἀερόπλοιο, ποῦ εἶναι σταματημένο ἐκεῖ...

Τέσσερις ἐναντίον
Τεσσάρων!

ΤΣΙΠΙΤΣΙΠ

μπαίνει μὲ μεγάλα πηδήματα μέσα στὸ σπίτι καὶ φωνάζει:

— Πέντε "Α λ λ ο ι εἶναι στὸν κήπο μὲ τὸν Κοντοστούπη!

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι, ποῦ ἦσαν καθισμένοι μαζί μὲ τὴν "Ελσα στὸ σαλόνι ἀκούγοντας μουσικὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο,

πετάγονται ὄρθιοι.

— Πέντε "Α λ λ ο ι; ρωτάει ὁ "Ελληνας.

— Ναί!, ἀπαντάει τὸ τερατάκι. Πέντε ρομπότ!

Οἱ προστάτες τῆς "Ανθρωπότητος τρέχουν ἔξω. Ἐκεῖ ἔλέπουν ἓνα ρομπότ νὰ ξεμακραίνει σὰν σαῖττα, μὲ τὸν Κοντοστούπη ἀγκαλιά, καὶ τέσσερα ἄλλα νὰ ὁρμοῦν πρὸς τὸ σπίτι οὐρλιάζοντας ἀπαίσια μὲ τὴ σπηλαιώδη, ὑπόκωφη φωνή τους!

Πρὶν καταλάβουν καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε καὶ πρὶν προλάβουν νὰ κινηθοῦν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸ νάνο φίλο τους ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι βρίσκονται ἀντιμέτωποι σ' ἓνα ρομπότ ὁ καθένας καὶ δέχονται τρομερές γροθιές κατὰστηθα, γροθιές ποὺ τοὺς κάνουν νὰ ξεφωνίσουν ἀπὸ πόνο!

Ἡ σύγκρουσις ποὺ ἐπακολούθει εἶναι ἀνώτερη κάθε περιγραφῆς!

Τὰ ρομπότ εἶναι πανίσχυρα, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀρχικὸς "Α λ λ ο ς ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ σατανικὸς Δόκτωρ Φάουστ!

Οἱ γροθιές τους ἔχουν τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ φόρα γιγάντιων ἠλεκτρικῶν σφυριῶν!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ "Ελληνας ὑποχωροῦν! Τραβιοῦνται πρὸς τὸ κέντρο τοῦ κήπου, γιὰ νὰ μετατοπίσουν τὸ πεδίο τῆς μάχης μακριὰ ἀπὸ τὴν "Ελσα!

— Ὑπεράνθρωποι!, μουρμουρίζει ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Μπορεῖτε νὰ συγκρατήσετε

τὰ μέταλλινα αὐτὰ κτῆνη γιὰ λίγα λεπτά;

— Μποροῦμε!, ἀπαντάει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί θέλεις νὰ κάνης;

— Δὲν ἔχω τὸν καιρὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω!, λέει ὁ "Ελληνας.

Κάνει μερικά γοργὰ θήματα πίσω, σκύβει καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους. Ἐκεῖ, στρίβει καὶ τρέχει πρὸς τὸ σπίτι, ἐνῶ τὰ ρομπότ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων!

Δυὸ μηχανικοὶ γίγαντες πέφτουν ἐπάνω στὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τίς γροθιές τους ὑψωμένες. Μὰ ὁ ἥρωάς μας κάνει ἓνα ταχύτατο πήδημα πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀποφεύγοντας ἔτσι τὰ χτυπήματά τους.

"Επειτα, ἐνῶ πρὸ πέρα ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυνὸς συγκρούονται μὲ τὰ ἄλλα δυὸ ρομπότ ἀνταλλάσσοντας τρομερές γροθιές, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του ἀπὸ τὸ σθέρκο καὶ τὰ δυνατό μπράτσα του κινεῖται μὲ δύναμι.

Τὰ κεφάλια τῶν ρομπότ συγκρούονται τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο μὲ τόση φόρα, ὥστε σπίθες ξεπηδοῦν καὶ οἱ δυὸ "Α λ λ ο ι τρεκλίζουν σὰν μεθυσμένοι μουγγρίζοντας ὑπόκωφα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐτοιμάζεται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσί του, μὰ μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του βλέπει τὰ παιδιὰ του νὰ θρίσκωνται σὲ μεγάλο κίνδυνο!

Οί μεταλλίνοι άνθρωποι ξ-
χουν κλείσει στη μέση τὸν κε-
ραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή καὶ
τοὺς σφυροκοποῦν μὲ μανία,
μὲ τὶς ὀγκώδεις γροθιές
τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παρα-
τάει τοὺς ἀντιπάλους του καὶ
τρέχει γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ
παιδιά του...

* * *

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ
κ ο φτάνει στὸ σπίτι καὶ μ' ἔ-
να πῆδημα ἀπογειώνεται καὶ
μπαίνει στὸ ἐργαστήριό του
ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐκεῖ, μαζεύει ἀπὸ ἓνα τρα-

-- Βόλλεϋ - μὴλ θά παίξετε μα-
ζί μου; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης.

πέξι μερικὲς σκουρόχρωμες
μπάλες, ὅχι μεγαλύτερες ἀ-
πὸ ἓνα τόπι, καὶ γυρίζει πάλι
πρὸς τὸ παράθυρο.

Ὅταν φτάνει ἐκεῖ, βλέπει
ἔξω τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν
Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή
νὰ κυλοῦνται χάμω μαζί μὲ
τὰ δυὸ ἀπὸ τὰ ρομπότ!

Τὰ δυὸ ἄλλα ρομπότ ἔχουν
ἀνεβῆ στὴ θεράντα καὶ προ-
χωροῦν πρὸς τὴν Ἑλσα, ποῦ,
κατάχλωμη σὰν νεκρή, ἔχει
μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν φρίκη
καὶ τὸν τρόμο ποῦ δοκιμάζει.
Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πετάει
μιὰ ἀπὸ τὶς σκουρόχρωμες
μπάλες ἐναντίον τῶν ρομπότ!

Πρὶν ἢ πρώτη φτάσῃ στὸ
στόχο της, ὁ Ἑλληνας πετάει
μιὰ δεύτερη.

Οἱ μπάλες χτυποῦν τὰ δυὸ
ρομπότ στὸ κεφάλι καὶ σπά-
ζουν.

Ἐνα ὑγρὸ ποῦ ἀχνίζει χύ-
νεται ἀπὸ μέσα τους καὶ πε-
ριχώνει τοὺς μεταλλίνοους ἀν-
θρώπους. Εἶναι ἓνα πηχτὸ ὑ-
γρὸ ποῦ θυμίζει ζυμάρη.

Καθὼς χύνεται, σκεπάζει
τὸ κορμὶ τῶν Ἀ λ λ ω ν μ'
ἓνα λεπτὸ στρώμα, ποῦ πῆζει
ἀμέσως σὰν γύψος!

Τὰ ρομπότ μένουν ἀσάλευ-
τα, στὴ στάσι ἀκριβῶς ποῦ
βρίσκονται ὅταν οἱ μπάλες
τὰ χτύπησαν! Δὲν μποροῦν
νὰ κινηθοῦν γιατί τὸ πηχτὸ ὑ-
γρὸ, ποῦ ἔχει στερεοποιηθῇ,
ἐμποδίζει κάθε κίνησίν τους!

Αὕτῃ εἶναι μιὰ καινούργια
καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι τοῦ
μεγαλοφυοῦς Ἑλληνα ἐπιστή-
μονα! Ὅταν τὸ ὑγρὸ, ποῦ
περιέχουν οἱ σκουρόχρωμες

Ἡ γροθιά τοῦ "Ἑλληνα" πέσσε σάν ἠλεκτρικὸ σφυρί.

μπάλες, ἔρχεται σ' ἐπαφή μετὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα, στερεοποιεῖται καὶ γίνεται μιὰ οὐσία πιὸ σκληρὴ καὶ πὸ γερὴ ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ πιὸ γερὸ μέταλλο, αἰχμαλωτίζοντας ἑτοί κάθε ἀντικείμενο πού τυλίγει!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο εἶχε ἐτοιμάσει τὸ νέο του αὐτὸ ὄπλο γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσει ἀκριβῶς ἐναντίον τοῦ "Ἀλλοῦ", τοῦ τρομεροῦ μετάλλινου ἐχθροῦ τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ἡ Ἑλσα, βλέποντας τὰ δύο ρομπὸτ νὰ μεταβάλλονται σὲ ἀγάλματα συνέρχεται ἀπὸ τὸν τρόμο της, γυρίζει καὶ χώνεται μέσα στοῦ σπίτι.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο, μ' ἓνα πῆδημα, προσγειώνεται

στὴ θεράντα καὶ πηγαίνει κοντὰ στὰ ρομπότ. Ἐξετάζει μετὰ προσοχὴ τὸ σκληρὸ στῶμα, πού ἔχει σκεπάσει τὰ σώματά τους, καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του μετὰ ἱκανοποίηση.

Βρῆκε ἐπιτέλους τὸ μυστικὸ τοῦ "Ἀλλοῦ". Βρῆκε τὸν τρόπο νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὰ τρομακτικὰ ρομπότ μετὰ τὴν ἀπίστευτη δύναμι καὶ τὴν καταπληκτικὴ ἀντοχή!

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ φωνάζει:

— Ὑπεράνθρωποι! Ἀπομακρυνθῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὰ ρομπότ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραινὸς κι' ἡ Ἀστραπή, καταταλαβαίνοντας ὅτι ὁ Ἑλληνας σύντροφός τους εἶναι ἔτοιμος νὰ χρησιμοποιήσει κά-

ποια καινούργια καταστρεπτική ἐφεύρεσί του, συγκεντρώνουν ὅλη τους τὴ δύναμι καὶ κατορθώνουν νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν μ' ἓνα ταυτόχρονο τεράστιο πῆγμα.

Τὰ ρομπότ, μουγγρίζοντας ὑπόκωφα ἀπὸ μανία καὶ λύσσα, συσπειρώνονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τους.

Μὰ δὲν προλαβαίνουν!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πετάει πρὸς τὸ μέρος τους δυὸ ἄλλες ἀπὸ τὶς σκουρόχρωμες μπάλες του!

Συμβαίνει ὅτι καὶ μὲ τ' ἄλλα ρομπότ. Οἱ μπάλες σπάζουν πάνω στὰ κεφάλια τους καὶ τὸ πηχτὸ ὕγρὸ περιλούζει τὰ μετὰλλινα κορμιά τους καὶ στερεοποιεῖται!

Γίνεται σκληρὸ σὰν ἀσάλι αἰχμαλωτίζοντας τὰ ρομπότ, ποὺ μένουν ἀκάλεστα σὴ στάσι ποὺ εἶχαν, σὰν ἀγάματα!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο ἀφήνει ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἐπὶ τέλους! Οἱ τέσσερις τρομεροὶ ἐχθροί, ποὺ εἶχαν ἐπιτεθῇ γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος, εἶχαν αἰχμαλωτιστῇ!

— Συγχαρητήρια, Ἑλληναί, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐθαυματούργησες πάλι!

Ἡ Ἀστραπή κυττάζει τὸν Ἑλ Γκρέκο μὲ θαυμασμὸ καὶ λατρεία. Ἡ θαθειά, ἀγνή καὶ δυνατὴ ἀγάπη ποὺ νοιώθει γι' αὐτόν, γίνεται ὅλο καὶ

πιὸ μεγάλη σὲ κάθε νέο κατόρθωμά του!

Ξαφνικά, τὸ ὁμορφὸ μέτωπό της ζαρώνει καὶ τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ ἀνησυχία.

— Ὁ Κοντοστούπης; φωνάζει. Ξεχάσαμε τὸν Κοντοστούπη! Τὸν ἔχει ἀπαγάγει τὸ πέμπτο ρομπότ! Ποῦ νὰ βρίσκεται ὁ καημένος ὁ νάνος;

Ὁ Τσιπιτοίπ, ποὺ ἔχει ξετρυπώσει στὸ μεταξύ ἀπὸ τὴν γωνιά ὅπου εἶχε κρυφτῇ, φωνάζει ἀπὸ τὴ θεράντα:

— Ἐγὼ εἶναι μὲ τὰ κυάλια τὸ ρομπότ μὲ τὸν Κοντοστούπη νὰ προσγειώνωνται στὴν κορυφὴ ἐκείνου τοῦ βουνού!...

Ὁ Νάνος
καὶ τὸ Ρομπότ!

ΝΟΙΓΟΝΤΑΣ πάλι τὸ ἓνα του μάτι, ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κἀνὴ τὸ μισολιπόθυμο βλέπει τὸ ρομπότ νὰ τὸν ἀκουμπάει χάμω, κοντὰ στὸ ἀερόπλοιο.

Ἐπειτα βλέπει τὸ μηχανικὸ ἄνθρωπο νὰ μπαίνει μέσα στὸ ἀερόπλοιο καὶ νὰ θγαίνει σχεδὸν ἀμέσως, κουβαλῶντας μιά γερὴ ἄλυσίδα.

Μὲ τὴν ἄλυσίδα τὸ ρομπότ δένει τὰ χέρια τοῦ νάνου γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ του, ἀφήνοντας σιγανὰ γρυλλίσματα λύσσας καὶ μίσους.

— Θὰ πεθάνετε ὅλοι σας!, λέει. Κι' ἐσύ κι' ὁ Ἑλ Γκρέκο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος κι'

ό Κεραυνός κι' ή 'Αστραπή
κι' ή "Ελσα!

Ο Κοντοστούπης ανοίγει
τά μάτια του και κυττάζει
τὸν ἄνθρωπο - ρομπότ μὲ τρὸ
μο.

— Για... γιατί, ρομποτάκι
μου; λέει. Γιατί νά πεθάνου-
με; Και γιατί μ' ἔδεσες; Ἐ-
γώ εἶμαι ἕνας... ἄκακός και ἁ-
δύναμο πλοισματάκι, πού δέν
μπορῶ νά κάνω κακό οὔτε σ'
εἶνα μυρμηγκάκι!

Τὸ ρομπότ τοῦ γυρίζει τήν
πλάτη και κάθετα σ' ἕνα
θράχο πὸ πέρα μὲ τὸ πρόσω-
πο στραμμένο πρὸς τὴ Νέα
Ἰόρκη, περιμένοντας χωρίς
ἄλλο νά φανοῦν οἱ σύντροφοί
τοῦ.

Καί τότε ὁ Κοντοστούπης
κάνει κάτι πού τὸν τρομά-
ζει και τὸν ἴδιο: Φουσκώνει
τοὺς μυῶνες τῶν μπράτσων
του και ἡ ἄλυσίδα τεντώνε-
ται, τρίζει και σπάζει!

Ὁ νάνος τινάζεται ὀρθιος
καί, μὲ τὴ θωρεία ἄλυσίδα
στὸ χέρι, γυρίζει και ὀρμάει
ἐναντίον τοῦ ρομπότ!

Τὴν ἴδια στιγμή, τέσσερις
ἰπτάμενες μορφές κάνουν τὴν
ἐμφάνισί τους στὸν οὐρανὸ
καί κατεβαίνουν σάν ἀετοὶ ἐ-
ναντίον τῆς λείας τους!

Εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο
καί οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Τὸ ρομπότ μένει γιά μιὰ-
δυὸ στιγμὲς διστακτικό, ἀνά-
μεσα στὸ νάνο και τοὺς ἄλ-
λους, σαστισμένο.

Αὐτὸ δίνει τὴν εὐκαιρία
στούς Ὑπεράνθρωπους, στὸν
Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και τὸν

Κοντοστούπη νά ἐπιτεθοῦν
πρῶτοι.

Ἡ ἄλυσίδα πού κρατᾷ ὁ
νάνος κάνει μιὰ γοργή στρο-
φή στὸν ἀέρα και μὲ ξερὸ
κρότο χτυπᾷ στὸ κεφάλι τὸν
ἄνθρωπο ρομπότ!

Ὁ Ἄ λ λ ο ς ἀφήνει ἕνα
μούγγρισμα λύσσας και θυ-
μοῦ, στριφογυρίζει και τὰ
χοντρά μετάλλινα μπράτσα
του ἀρπάζουν τὸν Κοντο-
τούπη ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τὰ μεγάλα δάχτυλα τοῦ
ρομπότ σφίγγουν τὸ λαιμὸ
τοῦ νάνου. Ἀπὸ τὸ λαρύγγι
τοῦ Κοντοστούπη θγαίνει ἕνα
μακρόσυρτο, σπαραχτικό ξε-
φωνητὸ τρόμου, πόνου και
ἀπογνώσεως:

— Οὐουουουουουουουουχ!

Τὰ μάτια του πάνε νά πε-
ταχτοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους!
Οἱ φλέβες του ἐξογκώνονται
λές και εἶναι ἐτοιμες νὰ σπά-
σουν! Ἡ γλῶσσα του πετά-
γεται ἔξω!

— Οὐουουουουουουουουχ! κά-
νει πάλι.

Ἀπὸ ψηλά, καθὼς κατεβαί-
νει, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τρί-
ζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνή-
μπορη μανία. Δέν μπορεῖ νά
ρίξη ἐναντίον τοῦ Ἄ λ λ ο υ
μιὰ ἀπὸ τίς σκουρόχρωμες
μπάλες του, γιατί ὑπάρχει
φόβος νά χτυπήσῃ τὸν Κοντο-
στούπη και νά τὸν τυλίξῃ γιά
πάντα μὲ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο
ὕγρo!

Ξαφνικά, μιὰ στιγμή πρὶν
οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο φτάσουν κοντά
του και τὸν ἀρπάζουν, ὁ Ἄ λ
λ ο ς παρατᾷ τὸν Κοντο-

στούπη και μ' ένα τεράστιο πήδημα χώνεται μέσα στο αερόπλοιο!

Πριν οι άλλοι προλάβουν να έπεμβουν και να τον έμπο δίσουν, το αερόπλοιο άπρυγώνεται με τόση ταχύτητα ώστε χάνεται από τα μάτια τους σέ μιὰ στιγμή!

Ο Κοντοστούπης, παραπατώντας και σκοντάφτοντας πάνω στο θουνό, σαλεύει άγρια τὰ μπράτσα του, ενώ από τόν πονεμένο του λαιμό βγαίνουν βογγητά, ούρλιαχτά και κραυγές:

— Ούουουουουχ! Γκρρρ! Γκρρρ! "Ατιμο ρομπότ! "Ωχ ό λαιμός μου! Γκρρρ! Γκρρρ! Θά σέ διαλύσω άν καμιά μέρα πέσης στά χέρια μου! "Ωχ ό λαιμάκος μου! Γκρρρ! Γκρρρ! Μοϋ χάλασες τή φωνή, παλιορομπότ! Κι' είχα τήν καλύτερη φωνή τοϋ κόμου! Τραγουδοϋσα σαν καναρίνι! "Αχ, άτιμο ρομπότ! Ούουουουουχ! Γκρρ! Γκρρ! "Ωχ, ή καρδόϋλα μου!

Και πέφτει λιπόθυμος!...

Μιά ώρα αργότερα, δλόκληρη ή οικογένεια τών Υπερανθρώπων είναι συγκεντρωμένη στο σαλόνι τοϋ σπιτιοϋ τους μαζί με τόν Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, τόν Κοντοστούπη και τόν Τσιπιτσιπί.

Τρῶνε όλοι γλυκά ποϋ τούς προσφέρει ή "Ελα και πίνουν κόκκινο γλυκό κρασί.

Ο Κοντοστούπης, ποϋ έχει έρθει στο κέφι με μερικά πο

τηράκια, έχει αρχίσει τή φλυαρία και τις ψευτοπαλληκαριές.

— Ποϋ λέτε, φωνάζει χειρονομώντας ζωηρά, παρουνάζονται πέντε ρομπότ μπροστά μου και... τὰ πιάνει τρεμούλα από τόν φόβο τους! «Κύριε Κοντοστούπη, μοϋ λένε, σέ παρακαλοϋμε πολύ, λυπήσου μας! Λυπήσου τὰ νιάια μας και μη μάς χτυπήσης!» Έγώ τούς κυτάζω περιφρονητικά και τούς λέω: «Δέν ντρεπόσαστε, θρέ μαντράχαλοι, να κάνετε έτσι; Ξεκουμπιστήτε από μπροστά μου πρην σάς άρπάξω και σάς κανω... φύλλα και φτερά!» Τότε αϋτό μοϋ λένε: «Κύριε Κοντοστούπη, μάς επιτρέπεις να παίξουμε λίγο βόλλαμπώλ;» Τότε εγώ...

Καθώς είναι έτσι συγκεντρωμένοι γύρω από τὸ τραπέζι και διασκεδάζουν, δέν βλέπουν κάτι τρομερό ποϋ συμβαίνει κοντά τους.

Στο βάθος τοϋ δωματίου, έχουν τοποθετήσει τὰ τέσσαρα αίχμαλωτισμένα ρομπότ. Τὰ κορμιά τους είναι κλεισμένα μέσα στή στερεοποιημένη σκληρή οϋσία τοϋ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Έκείνη τή στιγμή όμως, στο σκληρό αϋτό καθόϋκι, ποϋ κρατεί αίχμαλωτα τὰ ρομπότ, σχηματίζεται ραγίσματα!

Τὰ μέλη τών γιγάντιων ανθρώπων - ρομπότ αρχίζουν να κινούνται!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο "Ελληνικό κείμενο υπό Θάνου "Αστρίτη
"Αποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». "Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Γ. ΓΑΒΑΛΑΝ, 'Αθήνας: Εύχαριστώ για τις εύχές. Σου έστειλα ενθύμια. * ΑΠ. ΠΑΝΤΟΥΒΕΡΗΝ, Θ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ι. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, Γ. ΞΕΝΙΟΝ, Αιγάλεω: Εύχαριστώ για το γράμματό ένθουσιασμό γράμμα σας. * ΑΝΤ. ΣΠΑΝΟΝ, Καλλιθέα: Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Φ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Γλυφάδα: Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Β. και Ν. ΜΩΡΑ-ΙΩΝΗΝ Βόλον: Εύχαριστώ για το θερμότατο γραμματό σας. * ΓΡ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ, Θεσκη: Εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Αυτά που έχουν στα χέρια τους είναι μονιμέτα. 'Ο Κοντοστούπης βρίσκεται όπου βρίσκονται κάθε φορά κι οι 'Υπεράνθρωποι. Οι Μαύροι 'Υπεράνθρωποι δημιουργήθηκαν από τον μέγαλοφυή έγκληματία 'Ε κ ε ι ν ο (διάβασε τεύχη 23 25). * Ν. ΤΗΛΙΑΚΟΝ, Κερατσίνι: Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια. Σου έστειλα ενθύμιο. * ΔΙΑΜΑΝΤΗΝ ΛΩΝΗΝ. Καλλιθέα: 'Η υπερφάνεια σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο είναι αξιοέπαινη. * Γ. ΤΣΑΛΛΑΝ, Ν. ΗΛΙΑΔΗΝ, Χαλκίδα: Τα δυό άλλα γράμματα που λέτε πως μου στείλατε δεν τα πήρα. Σας έστειλα ήμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης παρεξηγήθηκε που τον είπατε κύριο! * ΣΤΑΜ. ΚΑΛΛΙΒΩΚΟΝ, Πειραιά: Σου έστειλα. * Ν. ΚΑΡΚΑΝΤΟΝ, Λάρισα: Σου έστειλα κι' εμένα. * ΧΡ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΝ, Αιγάλεω: Εύχαριστώ για το ωραίο σου γράμμα. Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Γ. ΒΡΕΤΟΝ, Ταμπουρία: Μπράβο για τις προσπάθειές σου για τη διάδοσι του περιοδικού! Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Ν. ΚΟΡΔΑΝ, Κρέσταινα: Σου έστειλα. * Μ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΝ, Μοσχάτον: 'Ημερολόγιο σου έστειλα για δεύτερη φορά. Για το 'κάτι άλλο' κάνε υπομονή. 'Όταν έτοιμαστή θα σου στείλω. * Π. ΤΖΑΤΖΑΓΟΝ, Θεσκη: 'Ημερολόγιο σου έστειλα. Διάβασε τι γράφω και στον προηγούμενο. Εύχαριστώ για τη διάδοσι του περιοδικού. * ΣΤΕΛ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Κοζάνη: Σου έστειλα. Για το θερ-

μό γράμμα σου εύχαριστώ. * Γ. και Δ. ΠΟΛΛΑΚΗΝ, Κ. Πετράλωνα: Συγχαρητήρια για τη διάδοσι του περιοδικού. Για τις φωτογραφίες κάνετε υπομονή. * Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ Βόλον: Το γράμμα σου είναι από τα καλύτερα που έχω πάρει. Πράγματι, ή προτίμησι των παιδιών για τον «'Υπεράνθρωπο» δείχνει πως είναι ανεπτυγμένα πνευματικώς. 'Ο Κοντοστούπης, τώρα που έγινε δυνατός, θα σέ σπάσει στο ξύλο, λέει! * Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΝ, Θεσσαλονίκη: Σου έστειλα. * Δ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΝ, Βόλον: Εύχαριστώ για τα ένθουσιαστικά λόγια σου. * ΣΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ, Θεσκη: Σου έστειλα. Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια. * ΑΛ. ΤΣΙΡΙΒΑΝ, Αιγάλεω: Εύχαριστώ για τα καλά λόγια σου. 'Ελα από το γραφείο να σε γνωρίσω. * Γ. ΣΕΡΠΕΤΣΗΝ και ΕΜ. ΠΛΕΥΡΙΔΗΝ, Νεάπολιν Κρήτης: 'Εστάλησαν και άλλα 4 τεύχη. 'Ελαβα 8.000 δραχ. 'Επομένως όφειλετε άλλες 8.000 δραχ. * Β. ΒΡΟΧΙΔΗΝ, Σέρρας: 'Ο Κοντοστούπης θα σέ... σασκατέψι αν σέ πετύχει καμιά φορά στο δρόμο, λέει! 'Ημερολόγιο σου έστειλα. Τα στίχτα σου χαριτωμένα. * ΕΥΣΤΡ. ΔΕΡΜΙΤΖΙΩΤΗΝ, 'Αθήνας: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό. * Γ. ΝΤΡΟΥΚΑΝ και Π. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Λαμία: Εύχαριστώ για το ωραίο γράμμα. 'Εστειλα ήμερολόγια για την ομάδα σας. * Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλάνδρι: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια. Για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο και την 'Αστραπή, θα γίνη εκείνο που περιμένεις. * Γ. ΚΟΚΟΤΟΝ, Περιστέρι: 'Ο ένθουσιασμός σου σέ τιμά. * ΑΝΤ. ΣΚΑΡΑΓΙΑΝ-ΝΑΚΗΝ, Κημισιά: Σου έστειλα. * Γ. ΚΑΛΕΓΙΑΝ και ΣΤ. ΛΟΜΒΑΡΔΟΝ, 'Ανω Σύρον: 'Ημερολόγια έστειλα και σάς ξαναστέλνω. 'Η υπόθεσις θα ληφθή ύπ' όψιν. * ΕΙΡΗΝΗΝ ΒΕΝΑΚΗ, Χανιά: 'Ο ένθουσιασμός σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο με συγκίνησε. 'Εστειλα ήμερολόγιο. * ΕΜΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Πετρούσαν: Δυστυχώς, τα έστειλα

πιά. Δὲν πειράζει. * PANT. ΖΟΥ-
 ΖΕΙΟΝ, Λερὸν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς
 εὐχές. Γιατὰ τὰ παλαιότερα τεύχη
 ζητήστε τὰ ἀπὸ τὴν ἀρμολογία ὑπὲρ
 ρεσία τοῦ «Ιερὰκτορίου» Ἐφημερί-
 των Ἀθηναίων Ἰούλου Σωκράτους
 43, Ἀθήνας, ποὺ θὰ σὰς τὰ στεί-
 λῃ μὲ ἐκπῶσι. * B. ΛΙΑΡΙΝΗ, Κ.
 ΙΓΑΝΝΟΥΙΣΟΝ, Γ. ΙΓΑΜΜΑΤΙΚΟ-
 ΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλοπλάτανον: Σὰς
 ἐστεῖλα ἡμερολόγια. * Ι. ΝΤΟΥ-
 ΒΑΝ, Κολλινὲς Ἰριπόλεως: Σοῦ ἐ-
 στεῖλα τὸ 35 τεύχος ἐπιστρέφοντας
 καὶ 1.000 δραχ. * Δ. ΧΑΙΖΙΤΙΣ-
 ΑΝΝΙΔΗΝ. Καλογρέζαν: Οἱ εὐχα-
 ριστίες σου συγκίνησαν τὸν κ. Λ-
 στρίτη. Σοῦ ἐστεῖλα ἐνθῆμο. * Σ.
 ΛΙΣΑΝ, Πειραιᾶ: Σοῦ ἐστεῖλα. *
 Γ.Ρ. ΤΟΥΡΛΑΚΗΝ, Λιμνὴν Εὐβοίας:
 Ἡμερολόγιό σου ἐστεῖλα καὶ σοῦ
 ξαναστέλω. * Σ. ΜΠΗΤΣΙΟΝ,
 Λαυραγὴν: Συγχαρητήρια γιὰ τὴ
 διαδοχὴ τοῦ περιοδικοῦ. Ἐξώφυλλο
 τοῦ Ε' Τόμου θὰ εἶναι ἐξαιρετικὸ
 σὲ λίγες μέρες. Γιὰ τὶς φωτογραφίες
 κάμε ὑπομονή. * ΣΤΕΦ. ΜΙΛΑΦΕ-
 ΡΟΝ, ΣΤΑΥΡ. ΜΠΑΦΕΡΟΝ, Μ.
 ΓΟΥΝΑΡΗΝ, ΣΑΡ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΝ.
 Πειραιᾶ: Ἐστεῖλα ἡμερολόγια. *
 ΑΘ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Λαρίσας: Σοῦ
 ἐστεῖλα ἡμερολόγιο. * Ν. ΒΡΑΙΣΑ-
 ΛΗΝ, Ρόδον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν
 ἐνθουσιασμό. Σοῦ ἐστεῖλα ἡμερολό-
 γιο. * Ν. ΔΗΜΑΝ, Κύμην Εὐβοίας:
 Σοῦ ἐστεῖλα ἡμερολόγιο. Εὐχαρι-
 στῶ πολὺ γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιο-
 δικοῦ. * ΑΘΑΝ. ΔΗΜΑΝ, Κύμην
 Εὐβοίας: Τὰ καλά σου λόγια μὲ
 συγκίνησαν. Σοῦ ἐστεῖλα τὸ περιο-
 δικὸ καὶ ἡμερολόγιο. Εὐχαριστῶ
 γιὰ τὶς προσπάθειές σου γιὰ τὸ πε-
 ριοδικό. * ΜΑΡΙΟΝ ΚΟΤΣΙΑΝΗΝ.
 Χαλάνδρι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνθου-
 σιάδες γράμμα σου καὶ γιὰ τὴ διά-
 δοχὴ τοῦ περιοδικοῦ. Ὁ Κοντοσταυ-
 ρὸς λέει— δὲ δέχεται καρπαζιές!
 Δίνει! * Ι. ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΝ, Καρυ-
 στον: Σοῦ ἐστεῖλα ἡμερολόγιο καὶ
 τὸ τεύχος. * ΣΤ. καὶ ΜΑΡΙΟΝ ΡΕ-
 ΤΣΙΑΝ, Ἀμπίποι: Ὁ Κοντοσταυ-
 ρὸς εἶναι πῦρ καὶ μανία ἐναντίον

σας! Τρίζει τὰ δόντια τοῦ ἀπὸ λύσ-
 σα καὶ σὰς περιμένει νὰ σὰς... πε-
 ριοποιηθῇ καὶ τὸς δυοὶ Χαίρετισμα-
 τὰ σὲ γιὰ σὰς. * ΣΟΥΦΙΑΝ ΔΕ
 ΤΙΑΔΟΥ, Πειραιᾶ: Σοῦ ἐστεῖλα ἡ-
 μερολόγιο. * ΛΥΚ. ΖΑΜΠΕΛΛΗΝ,
 Πειραιᾶ: Γιατὰ τὸ ἐξώφυλλο στείλε
 1.500 δραχ. Ἡμερολόγιο ἐστεῖλα
 στο φίλο σου. * ΑΛ. ΠΑΠΑΝΑ-
 ΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀθήνας: Σοῦ ἐστεῖλα.
 * Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Θεσ/κην: Σοῦ
 ἐστεῖλα ἐνθῆμον. Εὐχαριστῶ γιὰ
 τὰ καλά λόγια. * ΣΟΥΦ. ΤΖΕΛΕ-
 ΠΟΓΛΟΥ, Θεσ/κην: Ἡμερολόγιο
 σοῦ ἐστεῖλα καὶ σοῦ ξαναστέλω.
 Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό. *
 Β. ΚΑΤΗΘΟΡΗΝ, Ἀθήνας: Σοῦ
 ἐστεῖλα ἡμερολόγιο. * ΑΝΤ. ΜΑΓ-
 ΔΑΛΗΝΟΝ, Ζάκυνθον: Εὐχαριστῶ
 γιὰ τὸ θερμὸ γράμμα. * Ι. ΜΑΝΙ-
 ΑΤΑΚΟΝ, Πύλον: Ἡμερολόγιό σοῦ
 ξαναστέλω. * Δ. ΑΝΤΖΟΥΡΗΝ,
 Βόλον: Σοῦ ἐστεῖλα τὸν Α' Τόμο.
 * Ν. ΚΟΛΛΙΑΝ, Καλλιθέα: Σοῦ ἐ-
 στεῖλα ἡμερολόγιο. Εὐχαριστῶ.
 * Π. ΚΑΝΔΡΗΝ, Ὑμηττόν: Ὁ Κοντο-
 σταυρὸς δέχεται νὰ παλέψῃ μαζί
 σου! Τὰ τεύχη σοῦ τὰ ἐστεῖλα. Ἡ
 συμβολή μου εἶναι ἡ ἴδια, γιατί ἐ-
 ξακολουθῶ νὰ εἶμαι φίλος σου καὶ
 ὅχι ἐχθρὸς σου! * Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡ-
 ΓΙΟΥ καὶ Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΝ,
 Τρίπολιν: Ἐστεῖλα ἡμερολόγια. *
 ΕΜΜ. ΜΑΣΤΡΟΠΑΥΛΟΝ, Φραγκο-
 κλησιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέ-
 ρον σου. Οἱ ὑποδείξεις σου μὲ ὑ-
 ποχρέωσαν. Σοῦ ἐστεῖλα ἡμερολό-
 γιο. * ΓΕΡ. ΚΟΛΛΙΑΚΟΝ, Πει-
 ραιᾶ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὠραῖο σου
 γράμμα. * ΑΡΓ. ΚΑΤΣΙΚΑΝ, Ἀ-
 θήνας: Σοῦ ἐστεῖλα. * ΧΡ. ΚΟΥ-
 ΦΑΝΗΝ, Θεσ/κην: Σοῦ ἐστεῖλα.
 Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. * Ι. ΜΟΥ-
 ΣΤΑΚΑΝ, Πολύγωνον: Εὐχαριστῶ
 γιὰ τὶς εὐχές. * Ι. Κ. καὶ Π.
 ΑΣΣΕΟ Θεσ/κην: Ἐστεῖλα ἐνθῆ-
 μο. * ΑΝΤ. ΤΣΟΥΡΑΠΑΝ, Βό-
 λον: Σοῦ ἐστεῖλα καὶ σένα. * ΣΤ.
 ΒΑΡΑΜΗΝ, Περίστει: Σοῦ ἐστεῖ-
 λα ἐνθῆμον.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος ἡ πάλῃ ἀνάμεσα στὰ ἐγκληματικά, πανίσχυρα καὶ μεγαλοφυῆ ρομπὸτ καὶ στοὺς Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητας, μπαίνει σὲ νέα δραματική φάσι! Στὸ τεῦχος αὐτό, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

οἱ Δυνάμεις τοῦ Κακοῦ κατορθώνουν νὰ παγιδεύσουν τὸ μεγάλο Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπο, τὸν ὁμορφο καὶ ἀνδροπρεπῆ καὶ ἀτρόμητο Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ὁ πατριώτης μας περνάει δύσκολες καὶ τραγικὲς στιγμές!

Κανένας νὰ μὴ χάσῃ τὸ τεῦχος αὐτό!

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἵ Ο Ε΄ Τόμος

Ἵ Ο Ε΄ Τόμος τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (33-40) ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται. Φέρτε τὰ τεύχη σας γιὰ βιβλιοδέτησι γιὰ νὰ πιάσετε σειρὰ προτεραιότητος.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ήρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἑτῆσι δραχ.	110.000
Ἑξάμηνος δραχ.	55 000
Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:	
Ἑτῆσια δολλάρια	7
Ἑξάμηνος δολλάρια	4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΥΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 42 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Εμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεωρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΛΟΧΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυῖός τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπὴ, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὁκεανῶν.
- 21) Βασιλεὺς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιά τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατοῦρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὀρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὁλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Θάουστ.
- 42) Ἡ Γρ-θία τοῦ Ἑλλήνα.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8) — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-24)
καὶ Δ' (τεύχ. 25-32)

πωλεῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μὲς

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἑκαστος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΡΗΣ ΨΑΡΑΣ!

